

ION MINULESCU

NU SUNT CE PAR A FI (1936 – 1943)

NU SUNT CE PAR A FI (1936)

În loc de prefață
Povestea mea și a lor
Rânduri pentru carte
Olandezul zburător
Rânduri pentru întregirea mea
Spovedanie
Rânduri pentru credința mea
Rânduri pentru un necredincios
În așteptare
Romanță negativă
Romanță meschină
Epilog sentimental
Poveste scurtă
Quiproquo
Sinuciderea lui Don Juan
Rânduri pentru cuvintele „Nu“ și „Da“
În cinstea celei care a plecat
Cântăreața anonimă
Fapt divers
Romanță retrospectivă
Romanța tinereții
Rânduri pentru Brigitta
Rânduri pentru Mi-Tzu-Ko
Romanța ultimului sărut
De ce-ai plecat?
Primăvară rurală
Romanța răspunsului mut
Isprava toamnei
Da capo al fine
Rânduri pentru păsările călătoare
Rânduri pentru plopii în ploaie
Specific românesc
Solilocul măscăriciului
Moartea dresorului de sticleți
Itinerar
Cântecul nebunului

Strofe pentru El
A XI-a poruncă
Romaña inimii
Retrospectivă sentimentală
Turism
Pe malul Oltului
Apariție nocturnă
Rânduri pentru Moș Crăciun
Nu sunt ce par a fi
Drum crucial
Epilog
Ita est

PATRUSPREZECE INEDITE (1943)

De vorbă cu diavolul
Povestea unui „cineva“
Hodie mihi, cras tibi
Cântecul unui om
Rugă profană
Rânduri pentru nechemata
Vasul fantomă
Romaña zădărniceii
Romaña zilelor de ieri (Ce veche)
Romaña tahitiană
Romaña orientală
Romaña nebunului
Jalea paznicului
Undeva

CINCI GROTEȘTI (1943)

Ploaia Sfântului Ilie
Peisaj umed
Păpușa automată
Fetița din Făgădău
Sinuciderea unui anonim

DIN PERIODICE

Plâns
La Monastire
Sonet
Cântec de drum
Cântece de toamnă
În pribegie
Unui cântăreț
Cântec (În ochii tăi ca-n două oglinzi însuflețite)
Nihil (Din Orientul plin de soare)
Romaña oului de ciocolată
Moartea amantilor

NU SUNT CE PAR A FI (1936)

ÎN LOC DE PREFAȚĂ

Mie.

N-am fost nici ieri,
Nu sunt nici azi,
Și nu voi fi,
Cu-atât mai mult, nici mâine, după moarte,
Nimic din ce vor crede poate
Cei câțiva cititori de carte
Naivii care-mi vor citi
Volumele numai pe jumătate...
Volumele-mi de versuri, cumpărate
Împrumutate,
Sau furate!...

N-am fost așa precum se spune
Și nu sunt nici așa cum sunt
Nu sunt nici foc,
Nici ploaie și nici vânt!...
Nu sunt nimic din ce-aș putea fi pe pământ...
Nu sunt decât un strop de vorbe bune,
Ce-aștept un cititor cinstit să mă răzbune
Și să m-arate lumii cine sunt!...
N-am vrut să fiu volumul ideal
Cu sute de ediții repetate
Volumul voluptăților mărunte,
Cu titlul gras,
Nu sunt ce par a fi

Multiplu și greoi
Un titlu cât o listă de bucate,
Iar filele cu text aproape goale,
Ca dictatorii, fără osanale,
Ca boul Apis, fără pată-n frunte,
Ca Grigorescu, fără „car cu boi“,
Sau ca Mihai Viteazul, fără cal!...

Sunt un volum ce n-are titlu încă,
Deși există-n mine tipărit
Volum unic, ce trebuie citit
Rând după rând și tot așa, la fel,
De la-nceput și până la sfârșit
Până se va-nțelege ce daltă de oțel
Va trebui să-mi sape titlu-n stâncă
Atunci când titlul meu va fi găsit!...

POVEȘTEA MEA ȘI A LOR

Mă-ntreb:

Cel care-am fost cândva Tot eu sunt și-azi?...
Sau sunt altcineva?...
Confrații mei e drept nu bănuiesc

Că sunt și morți rebeli care trăiesc!
Dovadă eu
Eu, care-am fost ucis
De către cei care, citind ce-am scris,
M-au ponegrit Și m-au scuipat,
Apoi cu toți m-au pastișat...
Iar când n-au mai avut ce-mi face,
Mi-au presărat în pat un pumn de ace
Convinși c-am să mă-nțep în ele
Și-am să mor!...
Dar eu le-am dat cu tifla tuturor...
Și azi deși înmormântat de ei
De viu
Continuu să trăiesc,
ba chiar să scriu...
În timp ce criminalii mei confrăți
Trăiesc din semne de-ntrebare
Și putrzesc ne'nmormântați...

RÂNDURI PENTRU CARTE

Carte
Sora mea cea bună,
Din ce sfântă-mpreunare
Te treziși la mine-n casă
Într-o noapte fără lună,
Când,
Cu coatele pe masă,
Obsedat de-același veșnic
Și suspect semn de-ntrebare
M-afundam în întuneric,
Ca un muc de lumânare
Într-un sfeșnic?...

Carte
Sora mea-nțeleaptă
Și cuminte,
Spune-mi, cine
Mă sorti frate cu tine
Într-o noapte fără lună,
Când
Pe-aceeași cale dreaptă
Ne trezirăm împreună,
Mână-n mână,
Ca-ntr-un raft de librărie
Unde numai dracul știe
Ce te-așteaptă?...

Carte
Soră de beție,
De extaz
Și nebunie
Magică bijuterie
De cuvinte
Și imagini
Mâzgălite pe hârtie
Cine te-mbrânci spre mine

Să te vinzi fără rușine,
Ca femeile pe bani?...
Carte dragă,
Nu știi
Că oricine-ai fi Tu n-ai
Decât trei sute de... pagini Iar eu,
Trei sute de... ani?...

OLANDEZUL ZBURĂTOR

În portul alb, în care-am ancorat,
Nici un pilot nu știe cine sunt,
Nici câte vieți întregi am navigat
Neîncetat,
Scuiat de ploi
Și pălmuit de vânt...
Dar cine-anume sunt cu-adevărat
Nu știu nici eu...
Nu știu decât că sunt un matelot,
Și-atâta tot...
Și-același matelot voi fi mereu!...
Sunt matelotul blestemat
Un lup-de-mare derbedeu,
Bețiv,
Suspect
Și mincinos, Cu capul gol,
Cu trupul dezmembrat
Și sufletul întors pe dos
Un matelot ursit, când m-am născut,
Să n-am în viața mea drept scut
Decât un fals permis de drum,
Cu care rătăcesc și-acum
Pe toate mările de pe pământ!...
Și-așa cum sunt
Nu sunt decât un „Uite-l... nu e!“
Sunt spectrul omului bătut în cuie...
Sunt musafirul nepoftit,
Ce-abia sosit,
Pornesc din nou
Cu-aceeași veche faimă de erou,
Lăsând în fiecare port
Câte un mort
Și-același veșnic cobitor ecou...
Sunt spaima celor care nu mă vor
Și cel mai bun tovarăș de drum al morților...
Sunt Olandezul zburător!...

RÂNDURI PENTRU ÎNTREGIREA MEA

Azi-noapte-am încercat să mă-ntregesc
Cu focurile globului ceresc!...
Dar teama de-a rămâne tot ce sunt
A sugrumat în mine orice-avânt
Și-azi-noapte n-am putut schimba nimic
Din existența mea de mozaic!...
Azi-noapte-am fost învins
E-adevărat!...

Învinsul, însă, n-a capitulat!...
Dar cum mi-am pus în gând să mă-ntregesc,
Întâmplă-se orice s-ar întâmpla,
La noapte
Cea din urmă noapte-a mea
Voi fi eroul unui „fapt divers“ banal,
De care numele-am să-mi leg,
Ca și defunctul meu coleg,
Sărmanul Gérard de Nerval!...
Și-atunci,
Din trupul spânzurat
De felinar
Se va-nălța un crin imaculat,
Și Duhul Sfânt va coborî-n pahar...
Iar spectrul celui care-am fost ce sunt
Se va lipi pe cer, în chip de Stea,
Și-n locul meu nu va rămâne, pe pământ,
Decât mormântul agresiv
Și textul comemorativ,
Cu care viitorii cărturari
Vor proslăvi-ntregirea mea
Ca și-ntregirea României Mari,
Pe Arcul de Triumf, de la... Șosea!...

SPOVEDANIE

Mă doare amintirea tinereții
Când fetele de-o vârstă cu băieții,
Deși păreau doar niște banale jucării
Păpuși de sexe diferite
Simțind imboldul unor demonice ispite,
Puneau la cale pentru viitor
Romanticele lor căsătorii
Uzine pentru fabricat copii
Secret furat de la părinții lor!...
Mă doare tinerețea mea de ieri,
Cu rustica și vesela Trivale
Și cu „grădina publică“ din vale,
Prin care zborul primei rândunici
Vestea sosirea altei primăveri,
Și cu aceleași porții de duble neplăceri,
Când luam dacapo școala,
Cu jocul de arșici
Și cura medicală, cu zeamă de urzici,
Și când același dascăl, bețiv și bâlăbâit,
Ne spiona, pitit după uluci,
Iar când îl dam de gol că l-am descoperit,
Ne pedepsea-n genunchi, pe coji de nuci!...
Mă doare tot ce-a fost și nu mai este...
Mă doare Cosânzeana din poveste,
Furată și ascunsă de un Smeu,
Cu care Făt-Frumos Adică Eu
Mă războiam până făceam din el
O mână
De țărână,
Ca-n urmă, dezrobita mea stăpână,
În locul tradiționalului inel,
Să-mi dea un „rende-vous“ cu taxă, la... hotel!...

Mă doare tot ce-a fost Și tot ce știu
Că va rămâne veșnic după mine.
Mă dor multășteptatele-agonii,
Privighetorile închise-n colivii,
Romanțele cântate prea târziu
De-admiratoarele ce mi-au rămas străine,
Și cupele de aur, închinat
Cu aceeași veche ură Și nouă răutate,
În cinstea sexului frumos
Un pisc de munte scorburos,
Pe care-l urci de sus în jos,
Când faci pe alpinistul caraghios
Un alpinist îndrăgostit
De cel mai circumflex accent din Infinit!...
Mă doare tot ce-am spus
Deși n-am vrut
Să spun nimic mai mult decât atât
Mă doare lenevia cu care m-am născut,
Grăbita lăcomie a primului sărut
Și prețul precupeței cu care mi-a vândut
Faimoasa „Pasăre albastră“
Ce-avea să-mi țină de urât!...

RÂNDURI PENTRU CREDINȚA MEA

Mă-ntreb, ce s-a putut schimba În mine
Și-n credința mea,
În care știu că n-am schimbat nimic,
Nici chiar mândria mea de ucenic,
Pe care și-azi mi-o mai găesc
În cele câteva volume

În care n-am scris decât glume,
De teamă să nu-mbătrânesc!...

Mă-ntreb și nu pot să-mi răspund
De ce-n credința mea m-afund
Ca luna-n fundul unui lac,
Când lacul nu-i decât minciuna
Cu care ne-amăgește luna
Și stelele, când se prefac În licurici
Gângăanii mici Pe care noi
Când încercăm, din lac, să-i prindem,
Zadarnic mâinile ne-ntindem
Că nu găsim în lac decât... noroi!...
Și totuși...
S-a schimbat ceva Și-n mine,
Și-n credința mea!...
Dar ce anume s-a schimbat
N-a fost chiar schimb adevărat!...
Nu s-a putut schimba decât
Minciuna unui vis urât,
Căci, dacă lacul și cu luna
Rămân, la fel, întotdeauna,
La fel, nu ne-am putut schimba
Nici eu,
Nici ea, credința mea!...

RÂNDURI PENTRU UN NECREDINCIOS

Hai, vino!...

Vino mai curând, să vezi

Minunea-n care numai tu nu crezi ;

Să vezi cum cerul vesel se coboară

Și muntele-ncruntat cum se ridică,

Să prindă cea din urmă zi de vară

Cu cel din urmă zbor de rândunică...

Hai, vino!...

Vino mai curând, s-asculți

Nemulțumirea celor mici și mulți,

Că vara n-a ținut decât trei luni,

Și-n viața unui an trei luni nu sunt

Decât exact trei străchini de pământ

Cu hrană pentru nouă guri de căpcăuni!...

Hai, vino!...

Vino mai curând, să-nveți

Secretul măscăricilor-poeți...

Să-nveți să mori când nu știi să trăiești

Și să trăiești abia după ce mori,

Iar după moartea ta să te-ntregești

Cu restul celorlalți nemuritori!...

Hai, vino!...

Vino mai curând, să simți

Cum sună-o ploaie din monezi cu zimți

În punga goală-a unui biet ateu...

Și, travestit în cel ce-ai vrut să fii,

Să-l poți cinsti, cu-o halbă, pe bunul Dumnezeu!

... Hai, vino!...

Vino mai curând...

Nu vii?...

ÎN AȘTEPTARE

Nu știu ce s-a schimbat în mine,

Dar simt că s-a schimbat ceva

Ceva, la fel, ca după-o boală grea,

Când parcă simți că-ți este mult mai bine!...

Am fost cândva bolnav cu-adevărat?

... Sau boala mea n-a fost decât

Coșmarul unui vis urât

Din care-abia acum m-am deșteptat?...

Nu știu ce-a fost, și nici n-aș vrea

Să știu mai mult decât mi-e dat să știu

Când, mai curând, sau, poate, mai târziu,

Același „fapt divers“ se va-ntâmpla...

N-aștept decât o zi din calendar,

Când Dumnezeu are să-mi facă semn

Că pot intra-n Ierusalim, solemn

Ca și Cristos, călare pe măgar!...

ROMANȚĂ NEGATIVĂ

N-a fost nimic din ce-a putut să fie,
Și ce-a putut să fie s-a sfârșit...
N-a fost decât o scurtă nebunie
Ce-a-nsângerat o lamă, lucioasă, de cuțit!...
N-am fost decât doi călători cu trenul,
Ce ne-am urcat în tren fără tichete
Și fără nici un alt bagaj decât refrenul
Semnalului de-alarmă din perete!...
Dar n-am putut călători-mpreună...
Și fiecare-am coborât în câte-o gară,
Ca două veverițe-nspăimântate de furtună
Furtuna primei noastre nopți de primăvară!
Și-atâta tot!...
Din ce-a putut să fie,
N-a fost decât un searbăd început
De simplu „fapt divers“, ce nu se știe
În care timp și-n care loc s-a petrecut!...

ROMANȚĂ MESCHINĂ

Dacă-ai crezut c-ar fi putut să fie
Ceva mai mult decât ce-a fost, te-ai înșelat!...
N-a fost decât un început de nebunie,
De care-ntâmplător ne-am vindecat!...
N-a fost decât un zbor de triolete
Pe care un poet le-a scris în vis,
În cinstea celei mai frumoase fete,
Și-a-nnebunit de'ndată ce le-a scris!...
N-a fost decât ce nu se poate spune
Decât cu ochii-nchiși și pe-nnoptat,
În ritmul unui început de rugăciune
Pentru iertarea primului păcat!...
N-a fost decât ce-a trebuit să fie,
Și, dac-a fost cu-adevărat ceva,
N-a fost decât un strop de veșnicie
Desprins dintr-un meschin „et caetera!“...

EPILOG SENTIMENTAL

Dă-mi ochii-ți plânși, să-i mai sărut o dată,
Și lasă-mă să plec!...
Tu nu-nțelegi
Că-n orchestrarea întregirii noastre
Nu-i ciripit de păsărele-albastre,
Ci-i răcnet doar de bestie turbată,
Ce-ți sângerează-obrajii și te mușcă
De câte ori încerci s-o-nchizi în cușcă
Sau de piciorul patului s-o legi?...
Dă-mi ochii-ți plânși, să-i mai sărut o dată,
Și nu-ți mai cer nimic!...
Tu n-ai ghicit
Că melodia întregirii noastre s-a sfârșit
Și toată fericirea-mprovizată
Cu care ne-avântăm tot mai departe

N-a fost decât iluzia că ne-am iubit
Ca două manechine cu suflete de vată,
Păstrate-ntr-o vitrină cu geamurile sparte?...
Dă-mi ochii-ți plânși, să-i mai sărut o dată,
C-atâta doar mi-e dat să-ți mai sărut,
În cinstea întregirii noastre din trecut,
Din care-acum n-a mai rămas nimic
Decât o falsă frescă-n mozaic,
Pe care niște gheare de bestie turbată
Însângerează două imagini omenești!...
Nu le cunoști?...
Încearcă
Și-ai să ți le-amintești!

POVESTE SCURTĂ

Pe când iubeam
C-am suferit și eu de-această boală
Iubeam o fată care mă-nșela
Exact ca-n poezia mea:
Romanța celei care-nșeală,
A cărei eroină era ea!...
Dar într-o noapte eroina mea
Mă părăsea de daruri încărcată
Și, luându-și martori stelele și luna,
Jura că pleacă pentru totdeauna
Și n-are să mai vină niciodată
Mărturisire, vai... adevărată!...

Și iată cum iubita mea,
În noaptea când mă părăsea,
N-avea să-mi lase la plecare
Decât un pat pe trei picioare
Iar în dulapul din sufragerie
Un sfert de cozonac cu nucă
Și-o scobitoare-nfîptă-n el
Simbolul sufletului ei rebel,
Cu care dorul ei de ducă Teatraliza eterna tragedie
A-nșelătoarelor ce mor Neplânse de-nșelații lor
Exact ca-n poezia mea
A cărei eroină era... Ea!...

QUIPROQUO

Azi nu-ți spun decât că te iubesc...
Dar cât timp te voi iubi nu știu
Mâine, noul meu roman pe care-l scriu
Poate nu voi mai fi dornic să-l sfârșesc...
Dar cum eu voi fi-ntregit de tine,
Marea bucurie de-a mă ști iubit
Va lungi romanul meu la infinit
Numai dacă tu mi-l vei citi la fel cu mine...
Dar tu, vai!...
Nu-mi vei citi decât o filă
Prima filă
Fila cu-al tău nume,
Care va produce oarecare vâlvă-n lume,

Ca o nouă prorocie de Sibilă...
Eu, în schimb, mi-l voi citi mereu,
Până ce,-ntr-o bună zi,
Eroina din romanul meu va-nnebuni
Și cuminte voi rămâne numai eu!...
Iată!...
Eu ți-am spus tot ce gândesc...
Dar tu, dacă crezi că știi ceva mai mult,
Spune-mi tot ce știi
Că eu te-ascult...
Poate-mi voi sfârși romanul,
Fără să te mai iubesc!...

SINUCIDAREA LUI DON JUAN

În noaptea-n care
Ea nu m-a mai vrut
Am înțeles că sunt un om pierdut,
Și-n noaptea-aceea, chiar, m-am sinucis
Cu propria-mi legendă-n manuscris...
Dar când pe catafalc mi-au așezat
Cadavrul de amant încornorat
Și-am înțeles că faima mea de Don Juan
N-a fost decât un simplu titlu de roman,
M-am revoltat că marea nedreptate,
Ce mi se pregătea-n eternitate,
Mi-o consfințea chiar lașitatea mea
Că n-am ucis-o mai întâi pe... Ea...
Și-n timp ce zece popi mă prohodeau
Și-o sută de femei mă blestemau,
M-am răsucit în lada mea de lemn
Și-am înviat, ca și Cristos... solemn!...
Și-așa,-nsoțit de popi și de femei,
M-am îndreptat din nou spre casa
Ei... Dar când am dat cu ochii iar de Ea
Femeia... tot pe mine m-aștepta!...
Și, cum era firesc, ne-am împăcat!...
Iar popii-n cor au binecuvântat
Miracolul, că deși mort eram tot viu,
Și-n locul meu intrase
Moartea mea-n sicriu!...

RÂNDURI PENTRU CUVINTELE „NU“ ȘI „DA“

În poarta curții unde m-am oprit
M-a-ntâmpinat un zarzăr înflorit
Un zarzăr alb, ca părul meu încărunțit!...
Și-n pragul porții-n care am bătut
Un bulldog negru m-a recunoscut
Și m-a lătrat ca un salut de „bun venit“...
În poarta casei tale-n care
M-ai găzduit întâmplător,
Când nu eram decât un călător
Bătut de vânt și mângâiat de soare,
M-am regăsit ca-n prima zi, când tu
Îmi repetai cuvântul: „Nu“... „Nu“... „Nu“!...
Și-ți ascundeai în palme ochii plini

De ură
Și ne-ncredere-n străini...
Dar când am vrut să plec
Ca un zevzec
Tu m-ai oprit
Cu graba unui gest nebănuț,
Și-n gura ta cuvântul „Nu“ s-a transformat
În alt cuvânt,
Cuvântul „Da“
Un „Da“ sonor și-adevărat
Pe care-l auzeam așa
Întâia oară-n viața mea!...
Dar ce păcat că n-am putut
Să-l îngrijim așa cum am fi vrut!...
Căci într-o zi cu ploaie
Și cu vânt
Cuvântul „Da“ se-mbolnăvi
Și-apoi, muri,
Cum moare-n gură-orice cuvânt
Când nu-l mai poți măcar șopti!...
Dar astăzi, după șapte ani,
Când morții-și schimbă locuința,
Eu, care mi-am păstrat credința
În zeii noștri subterani,
Mă-ndrept spre ei cu voia ta
Și-i rog frumos
Să-nvie pe defunctul „Da“,
Cum a-nviat pe vremuri și... Cristos!...

ÎN CINSTEA CELEI CARE A PLECAT

Azi-noapte a plouat ca de-obicei,
Că Dumnezeu face ce vrea...
O noapte plouă-n cinstea mea...
O noapte plouă-n cinstea ei...

Azi-noapte, însă, a plouat
În cinstea celei care-a plecat!
A plecat?... Cine-a plecat?
N-am plecat nici eu, nici ea A plecat altcineva!...
Dar cine-a fost nu știm nici noi!...
Știm doar c-am găzduit-o amândoi
Și-am găzduit-o fiindcă ne-a plăcut.
Pesemne Dumnezeu așa a vrut!...
Că șase săptămâni în șir,
Din ziua când ne-am întâlnit,
O clipă nu ne-am despărțit...
Și le-am trăit la fel tustrei.
Sorbind doar din parfumul ei
Parfum de trandafir!...
A stat cu noi,
Și-am stat cu ea,
Ca doi pantofi pe-o Buhară,
Ca două mâini într-un manșon.
Ca două flori de crin pe un blazon!...
Și totdeauna-am fost așa
Ea tot cu noi, Noi tot cu ea...
Și totdeauna-am fost la fel

Un trio de violoncel.
Cu care ea ne sincopa,
Ne-ndepărta,
Ne-apropia
Și, mână-n mână cu-amândoi,
Se destrăma
Și se-ntregea
Cu fiecare dintre noi!...
Și totuși...
Iat-o c-a plecat!...
De ce-a plecat?...
Nici Dumnezeu nu știe!...
Știm doar atât
Că n-are să mai vie
Chiar dac-ar fi s-o-ntoarcem iar din drum!...
Și norii plini și grei de-o ploaie nouă
Au hotărât solemn să nu mai plouă
În cinstea nimănui de-acum!...

CÂNTĂREAȚA ANONIMĂ

Cine cântă la fereastra cu perdelele-nflorate,
Că nu-i cântec de femeie
Și nici cântec de vioară?...
Cine-aruncă pe fereastră note vagi,
Desperecheate,
Dintr-o veche melodie,
Care urcă Și coboară
Ca o lentă agonie
Pe diezi de serpentine
Și bemoli de mici confeti?... Cine?...
Cineva cântă! Dar cine
Cântă parcă pentru mine?...
Cine cântă nu se știe!...
Poate-i toamna, ce-ntârzie,
Ca bolnavii de fizie,
Pe aleile pătate de rugină Și noroi...
Și pe prima indecență a castanilor eroi
Invalizi, aproape goi!...
În odaie, la fereastra cu perdelele-nflorate,
Nu e nimeni!...
Și-n odaie cântă, totuși, cineva!...
Doamne!...
Cine cântă-așa?
Cine-mperechează-n noapte
Note vagi, desperecheate?...
Cine-mi luminează calea
Și m-aduce până-aci?...
Cine-mi schimbă noaptea-n zi?...
Cine cântă?...
Cine-o fi?...
A tăcut!...
Un glas ce tace este-o «Pasăre albastră»
Care-ți zboară pe fereastră...
A tăcut!...
Dar la fereastra cu perdelele-nflorate
Nevăzuta cântăreață anonimă
Când ieși dintre culise, să-și arate

Ca la teatru-n fața rampei
Chipul vechi și rochia nouă,
Iată că-ncepu să plouă!...
Plouă... Plouă!...

FAPT DIVERS

Azi-noapte...Femeia care mă iubea
O mică poemă-n proză din opera mea
Mi-a-ncuiat odaia unde noști de-a rândul
Amândoi dormisem
Și păcătuiseam,
După cum ne bătea gândul, Nervii
Și literatura, Când cu ochii, Când cu gura,
Cînd cu trupul nesătul
De orgia bizantină din Stambul
Și de tot ce ne-ntregea
În odaia-n care ea,
Profitind de faima mea,
Mă iubea fără perdea
Cu același „va urma“,
Îngrădit în ghilimele,
Ca să stăm pe veci închiși în ele...
Dar azi-noapte gluma unui tipograf
Mica mea poemă-n proză
Mi-a făcut-o... praf!...
Și...pe „banca verde unde doarme ploaia“,
Ca-ntr-o poezie de Henri Bataille,
Mi-am culcat azi-noapte pentru prima oară
Vechiul guturai
Și surpriza nouă
C-aș putea dormi și-afară,
Chiar când plouă,
Fără să regret nimic...
Nici fresca de mozaic
Ce-i împodobește odaia
Balamuc de voluptate
Și păcate Perimate,
Nici gura femeii care mă iubea
Și mă deștepta
Cu aceleași buze roșii, de lalea,
Răsărite peste noapte, printre perne,
Din sofa!...
Vai de mine!... Vai de ea!...
Vai de manuscrisul meu neterminat,
Fără „bun de imprimat“...
Vai de buzele ei roșii,
Sărutate-n vis doar de cocoșii Iadului
Suspect refren,
Din Marșul funebru de Chopin...
Cut-cu-ri-gu! ding... dong... ding...
Lumânările de ceară din odaia ei se sting,
Iar pe „banca verde“, unde dorm cu ploaia
Cântă cucuvaia!...

ROMANȚĂ RETROSPECTIVĂ

Nu știu fiindcă pe-atunci n-aveam
Decât vreo douăzeci de ani!...
Știu doar că roșcovana cu părul ondulat,
Care dansa-ntr-un cabaret,
Când a aflat că sunt poet
Și-a mai ghicit că sunt și-amorezat
De ea
Nu mi-a cerut ca alte dansatoare
Bani
Și m-a rugat doar să-i dedic
Un madrigal...
Și altceva Nimic!...
Numai că madrigalul meu banal
N-a fost decât un foc bengal,
Pe care mi l-a stins chiar ea
În prima noapte când dansa
Nu-n cabaret, ca de-obicei,
Pentru admiratorii ei,
Ci numai pentru mine
Și-n odăița mea!...
Dar pentru ce l-a stins nu știu!...
Știu doar că roșcovana dansatoare
N-avea decât două picioare
Picioare însă de-argint-viu
Și-n loc de suflet, un frou-frou
Cu care ea silabiza,
Când „Da“... Când „Nu“!
De ce-o iubeam?
Fiindcă pe-atunci nu bănuiam
Că dansatoarea roșcovană
Nu era decât o capcană
În care-avea să-i cadă, chiar din cer
Un biet bătrân bijutier,
Ce-i dedicase șase madrigale
Cu rezonanțe supermuzicale
O broșe,
Doi cercei
Și trei inele
Bijuterii de mare preț,
Dar care,
Puse-n balanța versurilor mele,
Nu prezentau nici o valoare
Decât cel mult pentru... o dansatoare!...
Dar Eu, cum rămâneam mereu
Același iertător poet,
Iar Ea, același stâlp de cabaret,
Era fatal, din când în când, când ne certam,
Să implorăm pe bunul Dumnezeu
Să ne mai strige-o dată din cer: „Bis“...
Și Dumnezeu, milos precum era,
Cu gestul lui solemn ne binecuvânta Și-i ordona
Iubirii să ne bată iar în geam...
Și-a două zi... tot noi eram...
Căci chiar în clipa-n care ne-mpăcam,
Ea și cu Mine,
O luam din nou dacapo al fine

Și ne iubeam fără rușine,
Ca cei doi biblici
Eva și Adam
După gonirea lor din Paradis!...

ROMANȚA TINEREȚII

Necunoscuta care se vindea
N-a vrut să-mi spună-n prima zi cine era,
Dar fiindcă ea aflase cine sunt
Poetul poreclit „Fluieră-vânt“
Și fiindcă mă ruga stăruitor
Să-i fiu și eu, din când în când, cumpărător,
Sinceritatea ei m-a-nduioșat
Și-n cadrul prețului fixat
Un preț absurd,
Ridicul
Și meschin,
Cu care-aș fi băut un kilogram de vin
M-am îmbătat de gura ei
Și-am adormit
Pe laurii idilelor lui Teocrit...
Dar vai!...
Necunoscuta se vindea
Nu numai mie, dar și altora!...
Și-azi un ciocoi,
Iar mâine un calic
O cumpărau la fel mai pe nimic
Căci ea flămândă veșnic se grăbea
Să-și vândă gura dulce ca la tarapana!...
Eu singur doar nu m-am sfiit să-i spun
Că-s gata să-i ofer un preț mai bun
Dar cum îi luase mintea Dumnezeu,
Necunoscuta s-a spălat pe mâini cu prețul meu...
Și-atunci
De teamă să n-o bat, Sau s-oucid
Și s-o ascund sub pat
Deși-o iubeam, am renunțat la ea
Și n-am mai vrut să știu cine era!...
Dar într-o zi cu ploaie și cu vânt,
Necunoscuta care se vindea,
S-a dat la fund și-a dispărut...
Și nimeni n-a mai întrebat de ea
De când intrase, parcă, în pământ,
Cu numele-i mereu necunoscut...
Și totuși, Eu
Am întâlnit-o iar,
Dar nu ca altădată, pe trotuar,
La cafenea,
Sau în tramvai...
Am regăsit-o-n ziua de-ntâi de mai,
Ascunsă de un sfert de veac într-un sertar,
În care sta de veghe cuminte,
Și-aștepta
O zi să-mi mai aduc aminte și de ea!...
Dar ce păcat
Că regăsirea ei m-a-ndurerat...
Și-n loc s-o mai sărut

Cum aş fi vrut
Am început să plâng cu-adevărat!...
Necunoscuta care se vindea
De data asta, nu mai era Ea
Era doar vechea ei fotografie,
Pe care mi-o dăduse numai mie!...
Şi-acum,
Cred c-aţi ghicit cine era
Necunoscuta care se vindea...
Era chiar tinereţea mea!...

RÂNDURI PENTRU BRIGITTA

De ziua ta,
Deşi nu te-am uitat,
Nu ţi-am urat nimic din ce-ţi uram
În cei trei ani de facultate,
Când ne iubeam cu-adevărat...
Nici „La mulţi ani cu sănătate“...
Nici doctoratul în filosofie
Un fel de loz câştigător la loterie...
Nici limpezimea minţii lui Socrate
Bătrânul filosof, privit numai din spate...
Şi nici măcar un nou amant,
Căci bietul Emmanuel Kant,
De când cu tine-şi încurcase „Imperativul categoric“,
Sărmanul om de geniu, se desfilosofase,
De gradul unui sentiment pur anatomic!...
Nu ţi-am urat, după cum vezi,
Nimic din ce-ai putut să crezi
Că-ţi va ura
De ziua ta
Un fost coleg de bancă, pe care l-ai iubit
Atât cât ţine flacăra unui chibrit...
În schimb,
În lipsă de-altceva,
De ziua ta,
Îţi fac cadou inima mea
Un lacăt vechi, stricat şi fără cheie
Cu care, însă, tu
Cea mai sintetică femeie
Te vei putea-ncuia, chiar fără voie,
Într-un poem postum de Edgar Poe
Al cărui nume-adevărat e „Edgar Po“
Ca şi cum l-ai citi, numai până la... „o“!...
Şi tot aşa, An după an, Vom fi la fel...
Până când, într-o bună zi,
De ziua ta,
Nu vom mai fi
Decât un simplu titlu de roman...
Eu voi fi poate-acelaşi cuc
Din bătrânescul ceas de nuc, Ce-ţi va cânta:
„Brigitta mea,
Azi, 8 octombrie,-i ziua ta!“...
Iar tu
Tu, care-ai fost cândva Brigitta mea
Ca un portret de Don Francisco de Goya,
Vei sta-n perete... nemişcată,

Surâzătoare,
Mută
Și fardată...
Și-n ziua aceea,
Ziua ta,
Va fi, vai!... ziua altora!...

RÂNDURI PENTRU MI-TZU-KO

Zi cu soare,
După ploaie!...
În odaia mea odaie
Albă,
Veselă
Și mică,
Cu parfum de levănțică
Brațele noastre se-ndaie
Ca patru raze de soare
Patru sulii paralele,
Ce pătrund printre perdele
Înfigându-și în covoare
Vârfurile lor rebele!...
Nu mai plânge, Mi-Tzu-Ko,
Că-n grădină nu mai plouă
Și-n odaia mea cea mică,
Cu parfum de levănțică,
Nu te mai mira de ce
În rochița ta cea nouă
Pari a fi raza de soare
Ce-mi dădu buzna-n odaie,
Dornică de-o sărutare
După ploaie!...
Șterge-ți ochii...
Nu mai plânge...
Mi-Tzu-Ko, tu nu ghicești
Că-n odaia mea cea mică
Cu parfum de levănțică
Ce-ai fost ieri
Azi nu mai ești?...
Și nu vezi că Dumnezeu
Ne-a trimis un curcubeu,
Ca făptura noastră nouă
Despărțită ieri în două
Azi să ne-o-ntregim în soare
Ca-ntr-o zi de sărbătoare
Și s-o-ntindem pe sofa
Printre perne
Și covoare,
Ca și cum odaia mea
Albă,
Veselă
Și mică,
Cu parfum de levănțică
Ar mai fi și-odaia ta?
Mi-Tzu-Ko, n-auzi?...
Nu vezi?...
Sau ce-auzi și vezi nu crezi?...
N-auzi tu cum sună ora

Fericirii-amândurora?...

ROMANȚA ULTIMULUI SĂRUT

Oprește-mă!...
Nu mă lăsa
Să te sărut,
Căci gura mea
În clipa-n care îți sărută gura
Îți soarbe lacomă și respirarea
Cu care-ți prelungești caricatura
Pe care bunul Dumnezeu
Ți-a creionat-o după chipul său
Așa cum i-a dictat-o inspirarea!...
Oprește-mă!...
Nu mă lăsa
Se te sărut,
Căci gura mea
E gura care nu sărută
Decât cu sărutarea mută
A celor ce,-mpăcați cu cele sfinte,
Pornesc cu tălpile-nainte
Și-n gură cu câte o floare,
Culeasă-anume pentru cine moare!...
Oprește-mă!...
Nu mă lăsa
Să te sărut,
Căci gura mea
Sărută fără... „va urma“.
Iar mâine-n zori când voi pleca,
În gura mea
Cu respirarea ta,
Nu-ți voi lăsa drept amintire
Decât portretul meu pe poartă,
O zi de doliu-n calendar,
Nota de plată la dricar Și...
„Veșnica ta pomenire“
Pe fundul celor opt pahare
De țuică fiartă,
Golite după-nmormântare
De cei opt ciocli ce-ți purtară
Coșciugul în spinare.
Oprește-mă!...
Nu mă lăsa
Să te sărut,
Căci gura mea
N-a sărutat decât așa
Cum a vrut Ea...
Și tot așa va săruta mereu,
Fiindcă fatal nu sărut
Eu,
Sărută numai
Gura mea...

DE CE-AI PLECAT?

De ce-ai plecat?...
Tu nu știi
Că-n luna mai,
Prin munții cu păduri de brad,
Oricine-ar fi femeie sau bărbat
Potecile te duc spre Iad,
Și nu, ca-n lumea basmelor, spre Rai?...
De ce-ai plecat
Cu vântu-n părul tău vâlvoi,
Când nici un glas nu te-a chemat?...
Tu nu știi
Că-n luna mai
Potecile sunt încă pline de noroi?...
De ce-ai plecat?...
Tu nu știi
Că-n luna mai
E luna primului păcat
Păcatul care dintr-o glumă
Te prinde-n laț și te sugrumă
Și-apoi te-aruncă-afară-n ploaie,
În lada cu gunoaie?...
Oprește-te!...
Privește-n jurul tău...
Și dacă nu ți-ai murdărit Pantofii de noroi,
Fă-ți cruce
Și întoarce-te napoi!...
Fă-ți cruce
Fiindcă n-ai păcătuit
Decât în vis...
Și visul s-a sfârșit!...

PRIMĂVARĂ RURALĂ

Primăvara, fată mare,
A sosit în sat la noi,
Ca un cântec de cimpoi
Într-o zi de sărbătoare...
A picat azi-dimineață
Și, abia intrată-n sat,
Satul tot s-a deșteptat
În parfum de izmă creață!...
Primăvara, fată mare,
Vine-n fiecare an
În pantofi de magheran,
Dăruieți de Sfântul Soare...
Și de'ndată ce-și arată
Fecioria-mprospătată,
Toți în jurul ei fac roată!...
Toți copiii
Și bătrânii
Își umflă, la fel, plămânii
Și-și fac cruce de-așa fată
Doctoriță fără plată...

Îi deschid ferestrele
Să le-alunge boalele

Și dihonă din case...

O ridică-n osanale

Ca pe-o scară de mătase,

Până-n ceru-al șaptelea...

Și-apoi

O pornesc cu ea Pe șosea,

Până la fântână-n vale,

Ca s-o spele pe picioare,

Fiindcă-n fiecare an

Când sosește-n sat la noi,

În pantofi de magheran

Primăvara, fată mare, Toată-i plină de... noroi!

ROMANȚA RĂSPUNSULUI MUT

Ce văd!...

E-adevărat?...

Tu ești?...

Cum?...

N-ai murit?...

Tot mai trăiești?...

Pendulă care te-ai oprit din mers,

Încerci acum să mergi în sens invers?...

Hai!...

Spune-mi...

Spune-mi tot ce știi...

Să-mi spui chiar și minciuni,

Să-mi spui

Ce n-ai spus nimănui

Nici celor morți,

Nici celor vii ...

Ce victime ai mai făcut

Din clipa-n care urma ți-am pierdut?...

Ce vrăjitoare te-a trecut prin foc

Și-a reușit să-ți pună inima la loc?...

Și care-anume sfânt din calendar

Te-a sfătuit să te-ntâlnești cu mine iar?...

De ce zâmbești?

E-adevărat?...

Te-ai răzgândit?...

Ne-am împăcat?...

Iar ne iubim?...

Sau, poate, și-azi ne regăsim

Aceiași vechi dușmani?...

Dar tu mai știi după câți ani?...

Eu te-am iertat de mult!...

Dar tu?...

Răspunde-mi „Da“...

Răspunde-mi „Nu“ Totuna mi-e!...

Știi tu de ce

La tine „Nu“ și „Da“ nu sunt

Decât aceleași vorbe-n vânt!...

De ce te temi?...

De ce-ți ascunzi

În palme ochii tăi rotunzi?...

De ce-ți aprinzi ca un semnal
De foc bengal
Obrajii tăi de porțelan
Și inima de Caliban?...
Răspunde-mi!...
Vreau să știu și eu,
De ce-ai venit?...
De dragul meu?
Sau, poate, n-ai venit decât
Să-mi torni, ca și-n trecut, pe gât
Un păhărel de coniac,
Ca eu să tac, Iar tu să țipi
Și să dispari, apoi, suspect,
Cu voluptatea unei bombe de efect!...
Ce zici?
Așa e c-am ghicit
De ce-ai venit?...
De ce te-ncrunți și nu-mi răspunzi?...
Ce nou secret îmi mai ascunzi?...
De ce scrâșnești din dinți
Și taci?...
Hai!...
Spune-mi, ce-ai de gând să faci?
Deschide-ți gura mii de draci!
Și lasă-mă să-ți mai sărut...
Nu gura...
Ci răspunsul mut!...

ISPRAVA TOAMNEI

Toamna, fată deocheată
Biata fată!...
Deocheată, dar frumoasă
Și cochetă,
Mi-a intrat odată-n casă,
Indiscretă,
Să mă-ntrebe ce mai fac...
Ce problemă viitoare
Mă mai doare...
Ce țigări de foi mă otrăvesc
Când vorbesc...
Și ce fel de coniac
Beau când tac...

Și de-atunci
Nu vreau să spun de când
Am rămas cu toamna-n trup și gând!...
Și de-atunci, în fiecare an,
Toamna, fată bună, vine să mă vadă
Vine ca o oră fixă pe cadran
Și solemnă ca o stea cu coadă...
Și, cum știe că eu nu fac decât bine,
Toamna stă trei luni întregi la mine,
Cum ar sta la ea acasă...
Până ce-ntr-o bună zi mă lasă
Și se duce de s-ascunde...
Unde?...

Dracul știe unde!...
Numai că, după ce pleacă,
Odăița-mi pare mai săracă...
Poate fiindcă toamna-mi fură
De la gură
Tot ce-n nouă luni adun
Cu răbdare și tutun
Tot ce cred că-i mai de seamă
Pentru clopoțelul meu de-alarmă!...
Toamna, fată indiscretă
Și cochetă,
Se agită ca un ascuțiș de sapă
Pe biroul plin de praf și prin sertare
Și-mi distruge fără milă
Operele literare,
Rupând filă după filă,
De mă lasă gol... goluț...
Ca o ciutură-ntr-un puț,
Fără nici un pic de apă!...
Dar norocul meu că-n acest an
Timpul merge după alt meridian...
Și că versurile acestea au fost scrise
Nu la mine-acasă
Cum scriu eu de obicei, pe masă
Ci pe iarba verde,
Undeva, la țară,
Unde calendarul scrie că-i tot vară
Și-unde toamna încă nu sosise!...

DACAPO AL FINE

De-a lungul catacombelor săpate
În visele granitului de ieri,
Eu retrăiesc legenda anonimă
A primilor martiri autohtoni
Și-n lumea stalactitelor sonore
Miragiu subteran de palmieri
Desăvârșesc o Biblie-adnotată
De nesfârșitul șir de Epigoni!...
Sub bolțile de trei ori milenare
Închis ca-n propriul meu mausoleu
Transcriu pe pergamentul veșniciei
Ecolul preistoricului
Vers,
Și-n fundul catacombelor săpate
În visele proteicului Eu,
Prin glasul meu tălmăcitor de dogme
Vorbește parcă-ntregul Univers!...
Contururile șterse de-ntunerec
Redau viață vechilor Aezi,
Sub degetele lor imaginare
Re-nvie, parcă tetracordul grec,
Și-n bolțile de trei ori milenare
Se-nalță, după epoci, trei grămezi
De piatră,
De aramă
Și de aur

Simbolurile tragediilor umane,
Clepsidrul mut al clipelor ce trec...
Trec toți la rând...
Pe lespezile negre,
Ca-ntr-un postum cortegiu funerar,
Trec iambii
Și troheii altor vremuri
O-ntreagă-apoteoză de fantome...
Iar aiurarea harfei rafinate
Cu fluieratul naiului barbar,
În noaptea catacumbelor răsună
Ca-n nopțile venericei Sodome,
Trec toți la rând...
E-atâta majestate
Și-atâta surd tumult în mersul lor,
Și-n lumea stalactitelor sonore
E-atât decor Și-atâta feerie,
Că iambii
Și troheii altor vremuri
Re-nvie-n subterana tragedie
Dezastrul mitologiceii credințe
Și doliul semizeilor ce mor!...
Trec toți la rând...
Exodul neființei
Se pierde-n coridorul milenar,
Iar urma celor ce-au trăit prin cântec
Dispare-n calea celor care vin
Să reclădească-n noaptea milenară
Același alb, fantasmagoric far
Spre care mateloții inspirării
Se-ndreaptă și-azi pe iahtul lor divin..
. Martiri autohtoni ai catacombei
În care eu sunt ultimul venit...
Postuma voastră apoteozare
Că după moarte nu veți mai muri
Mă-ndepărtează tot mai mult de dogma
Eternității voastre de granit...
Voi sunteți cei ce-ați fost,
Eu nu sunt încă
Decât preludiul celui ce voi fi!...

RÂNDURI PENTRU PĂȘĂRILE CĂLĂTOARE

Frunză galbenă, uscată
Frunză ce-ai fost verde-odată,
Șterge-ți ochii de rugină,
C-a intrat toamna-n grădină,
Și-a intrat ca o stăpână
Cu vântul și ploaia-n mână!...
Primul stol de rândunele
A pornit spre Dardanele...
Berzele desperecheate
Se-mpreună-n zbor și ele,
Să pornească pe-nserate,
Iar triumghiul de cocori
Se-ntregește tot în zbor,
Să pornească mâine-n zori
Spre Bosfor...

Frunză galbenă, uscată
Frunză ce-ai fost verde-odată...
De-a lungul șoselelor,
Pe tot lungul apelor,
Și din creasta munților
Până-n fundul văilor...
În vârful copacilor
Au rămas doar ciorile,
Să păzească morile
Morile ce macină,
După vechea datină,
Zodia-nceputului
Cu păcatul trupului,
Și rodul pământului,
Cu belșugul anilor, Zilelor
Și clipelor
Pentru cei flămânzi de soare
Și de „semne de-ntrebare“!...
Frunză galbenă, uscată,
Frunză ce-ai fost verde-odată,
Azi grădina Domnului
Nu mai este-a nimănu...
Au zburat din ea mai toate
Vietățile aripate
Și-au rămas doar ciorile
Ciorile,
Surorile Vânturilor, Ploilor, Grijilor, Nevoilor,
Și-ntunerimilor!...
Au rămas să vămuiască
Cu pecetia domnească,
După socotința lor,
Soarta zburătoarelor...
Și să-nchidă-ntre zăbrele
Împletite din nuiiele
Călătorele rebele
Ce-au pornit cu toate-n zbor
Fără știrea ciorilor,
Spre Bosfor Și Dardanele!...

RÂNDURI PENTRU PLOPII ÎN PLOAIE

Ploaie... Ploaie... Ploaie... Ploaie multă,
Ploaie deasă
Ca beteala de mireasă...
Plopii mei, scuipați de ploaie,
Se frământă
Și se-ndoaie
Parcă-ar vrea să-mi intre-n casă!...
Plopii ce-au crescut cu mine
Îmi fac semne disperate...

Hai!... Deschide-odată, frate,
Și primește-ne-n odaie,
Că-n odaia ta-i mai bine
Ca-n grădina noastră,-afară...

Doamne...
Cu ce ți-am greșit,

De-ai fost rău cu mine-aseară
Și m-ai pedepsit?
De ce-ai vrut ce nu se poate
Să mă cred cu plopii frate,
Frate fericit?...

Doamne... Doamne!...
Ce să fac?
M-am certat cu plopii-aseară
Și nu știu cum să-i împac!...
Cum să-i fac să mă-nțelegă Că frăția ce ne leagă
Nu-i decât o vorbă-n vânt...
Și că plopul când se-ndoaie
Cât stă țepăn la pământ
Chiar când e scuipat de ploaie
E mai viu și mai puternic
Decât omul din odaie,
Ce se stinge pe picioare
Ca un muc de lumânare Într-un sfeșnic!...

Ploaie... Ploaie... Ploaie!...

SPECIFIC ROMÂNESC

Ce românești sunt astăzi căsuțele din Șchei!...
Sunt vesele și albe și curate
Și totuși, altădată, ce triste și-ncruntate
Te-ntâmpinau aceste căsuțe strămoșești,
Prin care țărăncuțele minore,
De teama slujitorilor domnești,
Își ascundeau panglicele lor tricolore,
Căci zbirii stăpânirii din cetate,
Când năvăleau în Șchei să-și încaseze birul,
Le despuiau de salbe,
Inele
Și cercei;
Și le-aruncau pe toate, aproape goale,-n ploaie,
Ca să-nmulțească crucile din cimitirul Biseriцуții Sfântul Niculaie...
Așa era pe vremea-aceea-n Șchei
Când zbirii stăpânirii din cetate
Vănau doar pungi de aur
Și... femei...
Dar bunul Dumnezeu, care veghea
Cu ochiul său triumfiular de peruzea,
S-a mâniat de-atâta răutate...
Și-atunci, toți zbirii din cetate,
Cât ai clipi din ochi, au dispărut
Brașovul n-a mai fost cetate
Și-n Șchei dreptate s-a făcut
Dreptate sfântă, pentru lumea toată
Așa cum nu se mai făcuse
În Șchei de nimeni... niciodată...
Dar dacă atunci, în Șchei, s-au petrecut
Minunile pe care le-ați văzut,
În Șchei rămâne totuși și astăzi, neschimbat,
Un nume vechi,
Un nume de mare Împărat,
Pe care, Dumnezeu chiar dacă-ar vrea Să-l schimbe

Dumnezeu nu l-ar schimba!...
De-aceia „Împăratul Solomon“
Din firma cârciumii cu-același nume
A renunțat la sceptru și la tron
Și-n cârciuma din Șchei, plină de lume,
Înveselește și-astăzi la fel ca-ntotdeauna
Perechile de tineri drumeți îndrăgostiți
Clienți care se-mbată cu bere și cu glume,
În timp ce lăutarii le miorlăie-n urechi
Refrenul nou al unei romanțe de sezon,
Ce nu-i decât refrenul romanței foarte vechi,
Pe care-o știți cu toții
Romanța vieții noastre, Cu „banca solitară“.
Cu „brazii“ Și cu „luna“!...

SOLILOCUL MĂSCĂRICIULUI

Prin câte panorame de bâlci am colindat,
Eu nicăieri nu m-am simțit mai bine
Ca-n panorama-n care
Tu te-ai lipit de mine
Tovarășă divină de joc și de... păcat!...
Dar azi, când simt că jocul și gluma s-au sfârșit,
Din goana nebuniei de artă de-altădată,
Mă-ntorc din nou acolo de unde am pornit
La piatra de șosea kilometrată,
Pe care Dumnezeu mi-a ținuit Și numele,
Și chipul, Și ursita...
Să hoinăresc cu tine, prin bâlciuri, Travestit
În măscăriciul Pepi,
Nebun după Pepita,
Și-n gând cu-aceiași teamă ridiculă și veche
Ca orice om ce trece drept „om într-o ureche“...
Și-acum...
Acum, te-ntreb pe tine
Pe tine, care mă-nțelegi mai bune
Ca oricine
Pe tine, care-mi ești amantă,
În lipsa unui alt amant...
Te-ntreb burete absorbant
Ce ai de gând să faci cu mine?...
Nu vrei să faci
Măcar un gest de caritate
Să nu mă mai produc cu tine-n spate,
Ca-n panorama de odinioară
Când te-ai lipit de mine-ntâia oară
Și publicul râdea să moară?...
Și fiindcă m-ai legat la ochi,
Nu vrei
Măcar o clipă ochii să-mi dezlegi
Să fiu și eu o dată stăpân pe ochii mei
Ca să te pot privi cu ochii-ntregi
Și să te pot ucide-ntâi pe tine,
Ca-n urmă, bunul Dumnezeu
De dragul tău
Să facă același lucru și cu mine?...
Și-n noaptea viitoare, chère Madame,
Uitarea să ne șteargă pe veci de pe program!...

MOARTEA DRESORULUI DE STICLEȚI

A murit dresorul de sticleți!...
A murit și ultimul dresor...
A murit cu mâinile pe ei,
Și cu ochii-nfiți în ochii lor!...

Și-n odaia lui n-au mai rămas
Decât note muzicale, desenate pe pereți,
Portativele de sârmă, fabricate de ovrei,
Coliviile de sfoară, cu grăunțele de mei...

Și vreo sute de duzini de cântăreți
Îmbrăcați în doliu mare,
Care i-au cântat la-nmormântare
Și-au să-i cânte și la parastas...

A murit dresorul de sticleți!...
A murit dresorul, fericit Că sticleții lui
Copiii nimănui
L-au stimat și l-au iubit...

Și că el a scos din ei
O falangă minunată
De maeștri cântăreți
Nu țarcovnici mititei,

Ca dresorii de-altădată!...
Căci e drept că-n viață lucrul cel mai greu
E să-și piardă omul vremea cu sticleții,
Ca să pună la curent analfabeții

Cu ce-a neglijat să-i pună Dumnezeu!...
A murit dresorul de sticleți!... Dar
Surpriză mare După ce-a murit,
Guralivii cântăreți s-au răzvrătit,

Declarând că-n cariera lor
Nu mai au nevoie de un alt dresor!...
Și din coliviile de sfoară
Au zburat cu toții, să cânte-n stradă-afară...

Și-au jurat solemn pe viitor,
O completă libertate Pentru cântecele toate...
Și sticleții toți
Să cânte numai după capul lor!...

A murit dresorul de sticleți!...
Bine c-a murit la timp și el
Căci era bătrân,
Bețiv Și chel...

Dar, la drept vorbind, era „dresor“
Fiindcă, după moartea lui, sticleții
Când au încercat din nou să cânte
Numai după capul lor...

Au dat „kix“ cu toții, Și cântăreții
S-au întors afoni în colivie!...
S-au întors cu toții!...
Dar ce folos
Că dresorul ce-a murit n-a fost Cristos,
Și dresorul mort nu mai învie!...

ITINERAR

În Pullman, cu 80 pe oră! Zburam,
Și viteza sonoră
Ne sparge urechea cu un Cake-Walk,
Că toți călătorii Umane sfârleze
Se lasă pe spate și-ncep să danseze pe loc...
În timp ce pe câmp se perindă,
Ca într-un vechi ciob de oglindă, Copacii
Și stâlpii de telegraf,
De care s-agață toți norii de praf,
Pe care căruța cu fân, din șosea,
Nu-i lasă să meargă alături de ea!...
Mizil... Monteoru... Buzău...
Și Pullmanul nostru, cu 80 pe oră,
Își bemolează viteza sonoră,
Și-n gară, deodată, tăcut se oprește!...
Probabil că Pullmanul știe
Că-n gara Buzău drumul bun se sfârșește
Și-ncepe de-acum drumul rău...
Dar Pullmanul „Made in England“
Glumește: „Ce-o fi... să fie!“...
Și vesel pornește din nou
Pornește cu aceeași viteză sonoră
Și cu același obraznic ecou:
„Cu 80 pe oră!“... „Cu 80 pe oră!“...
Și drumul se-ntinde ca un gumelatic
Lipsit și de spirit
Și de simțul plastic
O biată cireadă de vaci și viței
Ne-ntâmpină-n gara de la Făurei,
Iar gara pustie din Lacul-Sărat
Ne anunță că „Lacul-Sărat“ a... secat!...
Păcat că în Pullman nu poți să vânezi
Nimic din ce vezi!...
Poți însă flirta Cu vecina ta
Fardată anume pentru așa ceva!...
Dar Pullmanu-i Pullman!... Stop!...
Gara Brăila Gară cu bucluc...
„Vezi rândunele se duc,
Se scutură frunza de nuc,
S-așterne bruma peste vii“...
Peste părinți,
Peste copii
Și peste șlepurile noastre
Din cimitirul Dunării albastre
De la Brăila până la Sulina
Unde le-a-nțepenit rugina,
Că n-au fost șleपुरi plutitoare
Decât pe Dunăre

Nu și pe mare!...
În timp ce Pullmane terestre
Și trenuri lungi accelerate
Stopează azi, prin porturi, pe-nserate
Și, vesele, sfidează prin ferestre
Cârligul unui „?” (semn de întrebare)
De care
Tu călător numai pe mare
Îți spânzuri zilnic... ziua viitoare!...

CÂNTECUL NEBUNULUI

Ei sunt cuminți...
Eu sunt nebun...
Dar cum eu sunt ce-am fost mereu
Poate că cel cuminte-s Eu
Deși de câte ori le-o spun,
Eu pentru Ei... sunt tot nebun...
Eu mă urăsc că nu-s ca Ei...
Eu îi iubesc că nu-s ca Mine...
Ei beau
Și mint fără rușine
Și-n ochii prietenilor mei
Trec drept nebun... că nu-s ca Ei...
Lor nu le place-amanta Mea...
Mie nu-mi place-amanta Lor...
Ei văd cu ochii tuturor Femeia...
Eu n-o pot vedea Decât cu-ai mei
Amanata Mea...
Dar cum din Ei toți numai
Eu Nu sunt ca Ei,
Am să mă duc
De voia mea la balamuc
Și fiindcă nu-mi va părea rău,
Cumintele voi fi tot Eu!...

STROFE PENTRU EL

Deși noi toți îi suntem frați
Și toți îl ascultăm la fel
Noi nu-i suntem decât argați,
Căci l-am ales stăpân pe El!...
Dar Eu, cum nu-i pot fi argat
Deși noi toți suntem la fel
De șorțul alb m-am dezbrăcat
Și n-am mai ascultat de El...
Dar azi, când simt că se cuvine
Ca toți să-l ascultăm la fel
Deși m-ascult numai pe mine,
Eu nu m-ascult decât prin El!...

A XI-A PORUNCĂ

Ascultă, privește și taci!...
Ascultă, să-nveți să vorbești,
Privește, să-nveți să clădești.

Și taci, să-nțelegi ce să faci...
Ascultă, privește și taci!
Când simți că păcatul te paște
Și glasul Sirenei te fură,
Tu pune-ți lacăt la gură
Și-mploră doar sfintele moaște
Când simți că păcatul te paște!...
Când simți că dușmanul te-nvinge,
Smulgându-ți din suflet credința,
Așteaptă-ți tăcut biruința
Și candela minții nu-ți stinge
Când simți că dușmanul te-nvinge!
Când brațele-ncep să te doară,
De teamă să nu-mbătrânești,
Rămâi tot cel care ești
Aceași piatră de moară
Când brațele-ncep să te doară!...
Iar când, cu ochii spre cer,
Te-ntrebi ce-ai putea să mai faci,
Ascultă, privește și taci!...
Din brațe fă-ți aripi de fier
Și zboară cu ele spre cer!...

ROMANȚA INIMII

Inimă ciutură spartă
Cui mai duci apă la poartă,
Dacă nimeni nu mai trece
Să-ți soarbă din apa rece
Apă bună de descântec
De la ochi până la pântec?...
Inimă ciutură goală
Cine te spoi cu smoală
Și te-ascunse în ogradă,
Nimeni să nu te mai vadă,
Ca să-ți mai cerșească apă
Când de sete gura-i crapă?
Inimă ciutura mea
Dă-mi să beau, dar altceva,
C-apa rece și-au golit-o
Toți cei care și-au sorbit-o!...
Dă-mi ce mi-ai păstrat doar mie
Dă-mi un strop de apă vie!...

RETROSPECTIVĂ SENTIMENTALĂ

Prevăd orașul pribegiei mele
Neprețuit motiv de inspirație
Cu-același Vodă Cuza tronând în piața mare,
Îndurerat de-atâtea vremuri grele...
Ștefan cel Sfânt și-arată buzduganul...
Cu care-nspăimântase întreg aliotmanl...
Miron Costin letopisețu-și scrie
Cu sângele Moldovei izvor de apă vie...
În jilțul lui, Asachi poet și fabulist
Pledează și-astăzi pentru „curentul latinist“...
În fața teatrului, Vasile Alecsandri

Se-ntreabă ca Hamlet:
„A fi sau... a nu fi?...“
Mihail Kogălniceanu, la Copou,
Repetă un capitol istoric veşnic nou...
Sărmanul Eminescu, într-un cearşaf de baie,
Şi-aşteaptă epigonii flămânzi ca să-l despoaie,
Şi-n timp ce turnul
Goliei se-ntreabă ce să facă
Să-şi plângă gloria defunctă sau să tacă
Biserica minune unică Sfântul Sava,
Ea singură-ţi surâde, că-şi re'nnoieşte slava!...
Măhnit de-atâtea regăsiri în mine,
Îmi lăcrimează ochii de ciudă şi ruşine,
Şi cum n-aud pe nimeni urându-mi „noapte bună“,
Cobor tăcut spre gară, cu Iaşii... mână-n mână!...

TURISM

Şoseaua urcă spre Voineasa,
Iar Lotrul curge spre Brezoi...
O fată şi-a pierdut cămaşa
Prin fânul de curând cosit,
Şi-acum, în poarta casei, s-a proptit
Să-şi mai arate-o dată sânii goi
Şi trupul rumenit de soare
Turiştilor înfometaji
De farmecul unei idile trecătoare
În pitorescul munţilor Carpaţi...
Aşa sunt toate fetele la munte...
În prima zi
Oricare-ar fi
Se lasă sărutate doar pe frunte...
A doua zi,
Până şi cele mai ursuze
Se lasă sărutate chiar pe buze...
Iar în a treia
Sau a parta zi
Se lasă duse sub un brad
Unde se-mpiedică, mai toate,
Şi leşinate-n braţe-ţi cad,
Ca nişte biete curci plouate...
Deşi prin munţi, în fiecare vară,
La fel, turiştii urcă
Iar fetele... coboară...
Şoseaua urcă spre Voineasa
Şi Lotrul curge spre Brezoi... Iar mirele
Şi cu mireasa
Din carul nou cu patru boi
Un dar de ziua nunţii lor Zâmbesc şireţi
Şi fericiţi,
Că graţie turiştilor
Au fost uniţi
În vecii...vecilor!...

PE MALUL OLTULUI

Pornind din Lotru spre Cornet,
Șoseaua urcă-ncet... încet...
Ținându-se parcă de mână
Cu linia ferată,
O vecină,
Ce-i pare totuși o străină,
Fiindcă nu seamănă cu ea,
O biată bătrână șosea Banală
Dar națională!...
Șoseaua urcă-ncet, ca de-obicei,
Proptindu-se doar în copacii ei...
Urcă tăcută
Și timidă
Ca o omidă...
În timp ce linia ferată
Urcă țipând,
Parcă-ar fi beată,
Ca și locomotiva „Malaxa“,
A unui tren de marfă, Care
Pornit din Piatra-Olt Spre Turnu-Roșu
Când dă cu ochii, pe șosea,
De câte-o țărăncuță
Cam prostuță,
Crezând că-și poate bate joc de ea
Țipă sulemenindu-și coșul
Cu fumul negrilor cărbuni,
Ca o cocoană din elită
Cu ochii plini de dinamită
Scăpată dintr-o casă de nebuni.
Doar Oltul apă blestemată
Nu vrea să urce niciodată,
Nici cu șoseaua demodată,
Nici cu moderna linie ferată...
El singur, săltăreț, coboară Spre Dunăre
Dunărea noastră
Cu apă multă
Și albastră...
Și coborând Iarnă sau vară
Surâde fredonând la fel
Ca orice egoist rebel,
Același veșnic menuet Discret,
Pe care nu-l dansează decât el!...
La fel și-n viață...
Uneori
Dacă te urci Sau te cobori
Cu-aceeași ură te privesc ai tăi,
C-așa suntem cu toții
Oameni răi!...
Și-oricare-ar fi cel care urcă
Dușmani
Sau prieteni
Toți îl spurcă...
Iar când, întâmplător, coboară,
Toți îl omoară!...

APARIȚIE NOCTURNĂ

Mi-a ieșit în drum fantoma
Omului bătut în cuie
Și m-am întrebat ca Toma:
El o fi?
Sau, poate... nu e...
Cine-a fost?...
N-a fost decât
Chipul unui om și-atât
Chipul omului frumos
Din năframa sfintei Veronica ...
Dar pe mine m-a prins frica
Și, cum sunt un om pios,
În noaptea Vinerei Mari,
M-am făcut din mare mic
Și-am tăcut chitic.
Căci pe buze-mi înghețase
Numele celui răsfrânt
Pe năframa de mătase,
Care dibuia tăcut
Printre marii cărturari
Un tovarăș credincios
Ca să-i țină de urât
În mormânt!...

RÂNDURI PENTRU MOȘ CRĂCIUN

Iartă-mă că te salut numai din ușă...
Te-aș pofti și-n casă,
Dar mi-e teamă
Că-mi aduci aceeași veșnică păpușă
Și același vechi refren de panoramă!...
Iartă-mă că-ți spun ce cuget, Moș Crăciun...
Dar eu zău nu văd de ce mai vii!...
Ce folos că ești bătrân
Și-ai suflet bun,
Dacă-n tolbă n-ai decât minciuni pentru copii!...
Nu-ți pierde timpul cu povești
Pentru cei ce nu mai cred în ele...
Tu e drept n-ai fost decât așa cum ești
Omul cu păpuși de porțelan
Și acadele...
Dar eu nu mai sunt copilul de-altădată,
Să mă-ncânt numai de chipuri ce se șterg
Mie-mi trebuie-o femeie adevărată,
Nu femeii-păpuși de Nürenberg!...
Iată!...
Asta este tot ce-am avut să-ți spun...
Și ți-am spus, să știi și tu ce-aș vrea!...
Ține minte,
Ține minte, Moș Crăciun...
Și la anul, dacă vii din nou, să-mi vii cu Ea!...

NU SUNT CE PAR A FI...

Nu sunt
Nimic din ce-aș fi vrut să fiu!...
Dar fiindcă m-am născut fără să știu,
Sau prea curând,
Sau poate prea târziu...
M-am resemnat, ca orice bun creștin,
Și n-am rămas decât... Cel care sunt!...
Sunt cel din urmă strop de vin
Din rustica ulcică de pământ
Pe care l-au sorbit pe rând
Cinci generații de olteni
Cei mai de seamă podgoreni,
Dintre moșneni
Și orășeni
Strămoșii mei, care-au murit cântând:
„Oltule... râu blestemat...
Ce vii așa turburat“...
Dar Oltul i-a plătit la fel
Cum l-au cântat și ei pe el...
Și cum mi-e martor Dumnezeu
Astăzi, nu-l mai cânt decât eu!...
Pe mine, însă Ce păcat
Că vinul vechi, de Drăgășani,
M-a întinerit cu trei sute de ani,
Când fetele din Slatina
Cu ochii mari cât strachina,
De câte ori le-am sărutat,
M-au blestemat
Să-mi pierd cu mințile
Și datina,
Să nu mai fiu cel care sunt
Cu-adevărat,
Și ca să fiu pe placul lor,
Să le sărut doar la... culesul viilor,
În zvonul glumelor zvârlite-n vânt
Pe care Oltul, când le prinde
Oricât ar fi de turbure
Se limpezește
Și se-ntinde
Cu ele până-n Dunăre!...
La fel și eu, ca orice bun creștin,
Pe malul Oltului, cândva,
Mă voi întinde tot așa,
Când cel din urmă strop de vin
Îl voi sorbi tot din ulcica mea,
Nu din paharul de argint, al altuia
Pahar străin!...
Și-abia atunci voi fi cu-adevărat
Cel care-am fost
Un nou crucificat
În vecii vecilor... Amin!...

DRUM CRUCIAL

Pe scara sufletului meu
M-am întâlnit cu bunul Dumnezeu

Eu coboram mahnit din conștiința mea,
Iar El urca surâzător spre ea!...

Și ne-am oprit la jumătatea scării
Încrucișându-ne în clipa-ntâmpinării
Săgețile perechilor de ochi ca de-obicei
Ah! ochii Lui cum seamănă cu ochii mei!

Pe scara sufletului meu
M-am întâlnit din nou cu Dumnezeu
El cobora solemn din conștiința mea,
Iar Eu urcam surâzător spre ea!...

EPILOG

Ce regăsire triumfală după un sfert de veac aproape!...
Îți mai aduci aminte, mare, de-Argonautul epigon
Ce-ți fragmenta imensitatea
Într-un caiet de versuri șchioape
Și-ți profana tridentul clasic cu simple urme de creion?

Aceeași rece-mbrățișare de-albastru, violet și verde,
Aceeași mută întrebare „de ce“, „de unde“, și „de când“,
Și-aceeași inutilă goană spre orizontul ce se pierde
În golul circumflex din care pornesc Sirenele cântând.

Te regăsesc aceeași mare, cu-aceeași tragică poveste,
Cu-aceleași vânturi vagabonde,
Cu-aceeași lună cap de mort
Și-aceleași glas care mă cheamă,
Deși mi-ascunde cine este:
„Sosesc corăbiile, vino, să le vedem cum intră-n port“.

ITA EST...

Știți voi ce sunt versurile mele?
Zboruri în „zigzag“ de rândunele,
Zboruri fragmentate,
Rupte
Și-nodate
Ca să poată fi de toți cântate,
Nu citite pe sub gene
Pui golași de vrăbii fără pene...

Dar voi nu știți nici măcar silabisa
Zborurile-acestea, smulse din inima mea!
Nu știți că din zborul versurilor mele,
Se-ntregesc perechile rebele
Și că-n ochii celor care mi le cântă,
Strălucesc scânteii de aur, ce-nspăimântă
Pe cei care mi le-ascultă-ntâia oară,
Măcinându-se ca grâul sub piatra de moară!...

Versurile mele?...
Semne de-ntrebare
Pentru-abecedarul vieții viitoare...

Versurile mele?
Stropi de apă vie și ploaie de stele
Pentru veșnicie!...

PATRUSPREZECE INEDITE (1943)

DE VORBĂ CU DIAVOLUL

Azi-noapte, Diavolul din mine
Un diavol ce pretinde-a fi profet
M-a luat cu vorba-ncet... încet...
Și m-a băgat în tainele divine,
Pe care eu spun drept mi-e frică
Să nu care cumva să le-nțeleg,
Fiindcă sunt taine care când se strică
Nu se mai dreg...
De-aceea nici nu sunt prea lămurit
Asupra celor ce mi-a povestit...
Dar cum azi-noapte Diavolul din mine
Vorbea ca un profet adevărat,
Să nu-l ascult deloc mi-a fost rușine,
Și curios, ca orice om, i-am suportat
Năzbâția cu care m-a-ngrozit
De la-nceput și până la sfârșit...
Mi-a spus că-n viață trebuie să știi
Ce nu știi decât morții
Când pleacă dintre vii,
Să știi că dacă-ntâmplător vei fi flămând,
Să nu te-arăți bogaților așa cum ești,
Să nu te-audă prietenii plângând,
Să nu-ntinzi mâna dreaptă să cerșești
Femeilor ce ți-au păpat avutul,
Să nu-ți compari prezentul cu trecutul,
Să nu blestemi... și să nu faci
Nimic mai mult decât ce face mutul:
Să taci, să taci, să taci...
Și iar să taci...
Iar când vei amuți complect,
Ca orice-autohton fără defect,
Tăcerea, care-i aur controlat,
Te va-ndrepta spre lozul cu noroc,
Iar tu un simplu sâmbure de-alună
Te vei schimba-ntr-un sâmbure de foc...
Și Diavolul din mine sfârși cu... „Noapte bună!“ ...

POVESTEA UNUI „CINEVA“

A fost cândva un „Cineva“
Un „Cineva“ așa prostuț,
Că-n nopțile cu lună plină se trudea
Să scoată pe furiș luna din puț
Cu ciutura...
Și totuși, acest „Cineva“
Deși „copilul nimănu“
Se socotea-n prostia sa

Născut din zborul minții lui,
Nu conceput
Numai din lut,
Cum l-învățase Biblia...
Și-nfuriat că Dumnezeu
Nu-l modelase după chipul său
Ca pe Adam
A strănutat
Și s-a-narmat
Cu-o bardă de oțel călit
Cu care singur și-a cioplit
Și palmele,
Și tălpile, Și capul,
Și ideile, Și inima,
Și sufletul, Și gura,
Și răsunetul
Minciunii trâmbițată prin văzduh,
Că „El“ e frate bun cu „Sfântul Duh“...
Dar ce păcat... că-n ziua când pleda
Că-n lume singur „El“ e „Cineva“,
Și jubila că-n veci n-are să fie
Decât același strop de „apă vie“
N-a fost decât un mare... „foc de paie“
Pe care primul strop de ploaie
L-a stins, ca să nu mai rămână
Nimic din „El“,
Decât aceeași rece mână
De țărână
În cimitirul „Pătrunjel!“...

HODIE MIHI, CRAS TIBI

În mine,
În tine Și-n el
Inima cântă
Și plânge la fel...
Cântă
Și plânge
Înfiptă în noi
Cântă cu clipa în care ne naștem
Și plânge cu clipa de-apoi...
Când cântă cu ploaia
Ne-nchidem odaia...
Când plânge cu vântul
Ne-nchidem mormântul
Tustrei, și, la fel,
Și-n mine, Și-n tine, Și-n el!...

CÂNTECUL UNUI OM

Ce-am fost cândva azi nu mai sânt...
Dar ce sunt azi îmi pare rău
Că n-am putut să fiu mereu
Același cântăreț cu chip de Sfânt...
Când am urât am fost iubit,
Când am iubit am fost urât...

Și-n viață n-am cântat decât Romanța
Celui răstignit...
Tot ce-am sperat rămas-a vis,
Și-am dobândit ce n-am visat...
Dar ce-am fost ieri am și uitat
Un titlu de volum nescris...
Și-azi, dacă sunt un chip de Sfânt,
Așa m-a vrut, pesemne,
Dumnezeu
Să fiu tot altul...
Și să-l cânt mereu
Pe cel ce-am fost cândva, dar nu mai sunt...

RUGĂ PROFANĂ

Stăpâna mea, învată-mă să plâng,
Așa cum până astăzi n-am plâns încă
Să plâng, dar să nu mă mai frâng
Ca Prometeu, legat de stâncă...

Să plâng și eu ca biblicul Adam
Gonit de Dumnezeu din Paradis,
În clipa când, cu Eva, ne trudeam
Să descifrăm întâiul nostru vis...

Învață-mă să-mi plâng ca Boabdil
Grenada vieții mele din trecut,
Pierdută-n clipa când un biet copil
Mi-o apăram cu-o sulită și-un scut...

Și dacă-n viață n-am putut citi
Ce-i încrustat pe fruntea tuturor,
Ca și Hamlet, „A fi sau nu a fi?...“,
Stăpâna mea, învață-mă să mor!...

RÂNDURI PENTRU NECHEMATA

Aștepți pe cineva?
Nu știi pe cine?
Sau nu te-aștepți decât pe tine
Să te-nfruptezi din ce ți se cuvine?

Nu știi că azi sau mâine
Vrei, nu vrei
N-aștepți decât sosirea
Ei?

Și oricine-ai fost
Sau vei mai fi,
Sosirea celei nechemate
Fie că-ți bate-n geam în zori de zi,

Fie că-ți intră-n casă-n miez de noapte
Exact în clipa când ți-apare,
Doar te sărută și...
Dispare!...

VASUL FANTOMĂ

În port a ancorat un vas fantomă
Cu trei catarguri frânte
Și cu prora
Zdrobită
Și desfigurată, ca un craniu
De sinucis intrat în comă...
Îl recunosc!...
Pe puntea lui, odată,
Am navigat cu Cristofor Columb
Spre insula cu mine de platină De aur,
De aramă
Și de plumb...
Și ancorele pline de rugină
Le-am aruncat în rada unui port
Cu apele opace ca opacul
Decolorat al ochiului de mort ...
Îl recunosc!...
Pe puntea lui, odată,
Am navigat spre vechiul continent,
Purtând mândria luptei câștigate
Sub veselele lui pavilioane
În noul continent Din Occident...
Și toate bogățiile furate
Din insula cu mine de platină,
De aur,
De aramă
Și de plumb
Le-am debarcat cu Cristofor Columb
În Monarhia celor trei Coroane!...
În port a ancorat un vas fantomă...
Îl recunosc
Dar unde-i căpitanul?
Și mateloții unde-au debarcat?...
Pe punte te sufocă o aromă
De sânge tropical,
Iar cabestanul
Suspină ca un matelot înjunghiat!...

ROMANȚA ZĂDĂRNICIEI

Toți vă grăbiți să vă luați înainte,
Deși știți că-n viață stați pe loc,
Iar singurul vostru mare noroc
E doar același vesnic „blid de linte“.

Toți știți că v-admirați cu ură,
Sorbindu-vă cu ochii-nduioșați
Că, deși frați, voi nu vă sunteți frați
Și nu schimbați decât ocări pe gură...

Toți știți că-n viață vă jurați credință
Și faceți cruci numai cu mâna dreaptă,
Când nebunia cea mai înțeleaptă

E să n-aveți nici pic de conștiință...

Zadarnic vă mințiți, că fericirea
N-așteaptă decât să vă bată-n geam,
Când știți că toți sunteți copiii lui Adam
Și nimănui nu-i va surâde nemurirea!...

ROMANȚA ZILELOR DE IERI

Ce veche
Și totuși, ce nouă
Ne pare și-astăzi, udă de rouă,
„Romanța zilelor de ieri“
Romanța primelor dureri
Și-a nesfârșitelor înfrângeri!...
Ce demoni cu aripi de îngeri
Se furișază noapte după noapte
Prin camerele noastre de culcare,
Trezindu-ne din somn pe fiecare
Cu-aceleași repetate șoapte,
Cu care-n zorii zilelor de ieri
Epilogam nebunele plăceri,
Defuncte astăzi pentru totdeauna...
Păcat că n-am putut păstra nici una!...
Dar noi copiii nimănui
Copiii zilelor de post
Ca să putem trăi cu-adevărat,
Ne-am spânzurat ghitarele în cui
Și ne-am vândut măgarilor „sub cost“...
C-așa pesemne ne-a fost dat,
Deși morți, să rămânem și-azi
Aceași cântăreți nomazi
Fantomele medievalilor „truveri“,
În ale căror stanțe
Doar minciuna „Romanței zilelor de ieri“,
De astăzi
Și de totdeauna
Păcatul sfânt al tuturor „Truverilor“
Trăiește-n vecii... vecilor!...

ROMANȚA TAHITIANĂ

Tehura neagră orhidee
Nu ești nici floare,
Nici femeie!...
Dar, orice-ai fi așa cum ești
Nu-ți cer să-mi juri că mă iubești...
Nu-ți cer nimic din ce-ai jurat
Lui Paul Gauguin
Zugravul tău tahitizat
Pe care-abia sosit în Paradis
Tu l-ai mințit
Și l-ai ucis
Cu-aceleași biblic „fruct oprit“...
Pacificul mi-e martor credincios
Că sufletul ți-e-ntors pe dos...
Nu-mi jura, deci, că mă iubești,

Nu-mi jura, căci așa cum ești
O biată insulară jucărie
Cu zece șiruri de mărgean la gât
Când juri că știi
Tot ce nu știi,
Tu nu ești altceva decât
Un strop de tropicală nebunie
Într-un vârtej marin de apă vie...
Iar mâine-n zori când voi pleca
Nu te-ntrista
Că-mi vei sfârși tu singură romanța...
Nu te-ntrista, fiindcă și eu
Mi-e martor bunul Dumnezeu
Tot singur voi sfârși-o-n Franța...

ROMANȚĂ ORIENTALĂ

În care zi din calendar
Ne-am întâlnit o dată doar,
În fața unui mic bazar
Dintr-un oraș oriental
Bazar cu marfa pe trotuar,
Ca-ntr-un ajun de carnaval?
În care zi din calendar,
În fața mea un mic bazar,
Când eu un biet cumpărător
Iar tu o biată vânzătoare
Cu ochii noștri de fosfor
Ne-am tocmit prima sărutare?
În care zi din calendar
Ne-am îngropat ca-ntr-un bazar, Și lacrimile ochilor
Din ochii noștri de fosfor,
Și măștile de carnaval, Cu-ntregul fast oriental,
Și visul nostru pe Bosfor?...
În care zi din calendar
Și-n fața cărui mic bazar
Dintr-un oraș oriental,
Ne-am întâlnit
Și ne-am iubit,
În visurile noastre doar.
Ca-ntr-un final de carnaval?...

ROMANȚA NEBUNULUI

Vreți să vă spun cine sunt eu?...
Un pod cu chip de curcubeu
Un curcubeu multicolor,
Armonizat pe placul tuturor!...

Cei mai mulți Proștii
Cred că sânt Aureola unui sfânt...
Iar cei mai puțini
Cei cumiști

Cei care nu se-ncred în sfinți,
M-asigură că sunt un pod,
Pe care regele Irod

Un rege mândru Și stupid

A vrut să-l construiască-n vid...
Dar Dumnezeu l-a pedepsit,
Căci a murit,
Lăsându-și podul nesfârșit

Exact când reușise să-l îndoiaie
Cu cei din urmă stropi de ploaie
Schimbați în lacrimi solare,
Ca orice pod fără picioare.

Și totuși, acest pod sunt eu
Un pod cu chip de curcubeu!...

JALEA PAZNICULUI

De când dușmanii țării ne arseră palatul,
De-atunci rămas-am singur
Vai!... Ce spectacol jalnic...
Turiști din țări străine vin doar s-admire patul
În care-și va da duhul și cel din urmă paznic...
Pe-naltele terase de piatră, statui sparte
Privesc îndoliate castanii triști
Și goi...
Iar vântul
Glasul toamnei, prevestitor de moarte
Le-ngroapă goliciunea în maldăre de foi...
Cândva pe-aici fu viață
Cu cântece
Și glume...
Dar azi din cântăreții de ieri
N-a mai rămas
Decât o cioară
Cioclu venit din altă lume
Ce croncăne obraznic de-așa măreț popas...

UNDEVA...

Hotelul cu firma „La Wilhelm cel Mare“
Din medievalul oraș teuton,
Cu sfânta Maria deasupra intrării,
Scăldată-n lumină de opt lampadare,

Hotelul cu hall-ul perfect hexagon
Și geamuri rotunde și-albastre,
Prin care
De mână cu visele noastre
Pătrunde timidă tristețea-nserării
Pe mobile negre și triste de nuc,
Și vechi ilustrații, tăiate din Jugend
Sirene de Boecklin
Și satiri de Stuck
Hotelul în care purtat-am o vară
Cea mai plăcută și sfântă povară,
Citindu-i pe Heine și Nietzsche,
Traduși

Ca două viori sub același arcuș
În limba-nflorată
Și-n stilul sever
O limbă-mpletită din sfârcuri de bice
În care, pe vremuri, scrisese Voltaire,
Pe care-l citise și Heine, și Nietzsche...
Hotelul acesta
Citesc în jurnal
Azi este spital!
Spital gazda morții
Cu „Crucea Genevei“
Chiar deasupra porții.
Hotelul cu hall-ul perfect hexagon
Din medievalul oraș teuton,
Azi este refugiul defuncțiilor vii,
Ce-și mângâie gheara de vultur crispată
Pe hainele lor cenușii
O „Cruce de fier“
Pătată de sânge pe front Și spălată
Cu trei picături de eter...
Hotelul?
Aceeși eternă-ntrebare...
pitalul?
Aceeși prevestire tristă...
Hotelul cu firma „La Wilhelm cel Mare“
Azi... nu mai există!

CINCI GROTESTI (1943)

PLOAIA SFÂNTULUI ILIE

Plouă!...
Zi și noapte, plouă
Ploaie veche,
Ploaie nouă,
Ploaie-n rate
Calculate
De cerescul cămătar,
Și la termen, achitate
Să ne spele de păcate
După noul calendar...
Ploaia Sfântului Ilie
Abia stă...
Și-cepe iar!...
Parcă-ar fi o pădăie
Ca barba Sfinției sale
Barbă fără-asemănare,
Ce se spulberă-n spirale,
Peste „România Mare“,
Pe care Sfântul Ilie
Ar fi luat-o cu chirie
Pentru... hidroterapie!...
Plouă!...
Zi și noapte, plouă...
Plouă-așa cum se știe
Să mai fi plouat cândva...
Ca și cum Sfinția sa
N-ar fi om de omenie,

Și-ar fi
Doamne!...
Cum să zic?...
Om ca noi la suflet mic
Om adică, cu păcat,
Nu chiar sfânt adevărat...
Plouă!...
Zi și noapte, plouă...
Plouă-așa ca și cum ploaia
N-ar fi ploaie, ci... potop!...
Stop, Sfinte Ilie...
Stop!...
Domolește-ți telegarii
Și mai crapă-ți barba-n două,
Că de când tot plouă... plouă,
Ploaie veche,
Ploaie nouă,
Ne-au murit toți cărturarii
De ftizie,
Și-n spital
Nu ne-a mai rămas decât
Un opet, cu-o tuse-n gât
Ca o strofă de... cristal!...
Nu-l lăsa, Sfinte, să moară,
Că-i păcat de-așa comoară!...
Nu-l lăsa să moară-n ploaie
Ca pe biată cucuvaie...
Iar de-o fi să fie-așa
Cum socoți Sfinția ta,
Vreau să zic
Să-l pedepsești
Pentru faptele-i lumești,
Dă-i cerneală și hârtie
Și-un consemn ceresc,
Să-și scrie
Ultima lui poezie:
Ploaia Sfântului Ilie!...

PEISAJ UMED

Plouă strâmb
Și fals,
Plouă tâmpit
Plouă cum ploua-ntr-o zi la Londra
Când sorbeam un vermut sec
Cu Anny Ondra
Într-un bar pe Piccadilly Street...

Plouă ca și cum o stropitoare
Ar uda, pripită, verzile peluze
Inventate-anume ca s-amuze
Lorzii beți de whisky
Și morți după soare...

Plouă ca și cum stropii de ploaie
N-ar fi decât stropi de nădușală
Ce s-ar scurge de pe Anny Ondra goală

Când se-ncuie cu boxerul în odaie...

Plouă, Plouă,
Toată ziua plouă,
Plouă ca-ntr-o baltă fără fund
Baltă-n care Ofelia și Hamlet
Se ascund
Să-i procure lui Shakespeare
O dramă nouă...

PĂPUȘA AUTOMATĂ

Doamne!
Ce-am pățit aseară!...
De-a fost faptă de ocară,
Să mă ierți, că-i vina Ta,
Fiindcă Tu ai vrut-o așa?...

Cineva
Dar nu știu cine,
O păpușă automată
A intrat fără să bată
În odaia mea...

A intrat fără rușine
Goală toată,
Indecentă
Ca Ofelia dementă,
Și râzând
Ha, ha, ha, ha!...

S-a trântit pe canapea
Lângă mine,
Ca o viespe-ntârâtată
Pe un tort de ciocolată!...
Doamne, Doamne!... Ce rușine!...

Dar eu ce puteam să-i fac?...
Să-i dau brânci?
S-o strâng de gât?
S-o omor?...
Sau să-i dau pace?

Nu puteam să fac decât
Să-nchid ochii
Și să tac...
Că păpușii n-ai ce-i face,
Și păpușa, dacă vrea, Mori cu zile pentru ea!...

Cine ești, păpușă mică,
Cu ochi verzi de levănțică
Și cu unghii de urzică?...
Cine ești, păpușă blondă,
Cu prezența vagabondă

Când p-aici...
Când pe colea
Până și-n odaia mea?...

Cine ești
Și ce poftesti?

Vrei odaie cu chirie.
Sau un loc pentru vecie?...
Păpușică prost crescută
Ochi căscați
Și gură mută

De ce taci și nu vorbești?...
Sau, ca zâna din povești,
Nici tu nu știi cine ești?...
Fii cuminte... Și-nțelege
Că păpușa, când se strică,
S-a sfârșit, Nu se mai drege

Chiar când este-o păpușică
Cum ești tu
Păpușă mică,
Cu prezența indecentă,
Ca Ofelia dementă...

Fii cuminte... Și-astă-seară,
Nu mai hoinări pe-afară
Ca o biată „pierde-vară“. Fii cuminte
Și, mai bine,
Stai pe loc, nu mai pleca!...

Stai colea,
Pe canapea
Lângă mine... Uite-așa!...
Ca păpușile-n vitrine Sau ca sfintele creștine
Când Cristos le convertea!...

Și de milă că era,
Biata fată,
Goală toată...
Și n-avea nimic pe ea, Nici măcar o pijama...
I-am împrumutat pe-a mea!...

Iată vina mea de-aseară
Mai mult vină literară!...
Dar de-aseară, Doamne sfinte,
Păpușica e cuminte!...

FETIȚA DIN FĂGĂDĂU

De ce mi-ai promis că vii
Cu buzele-ți arămii,
Când știai c-ai să mă minți
Cu aceiași zece dinți
Cu care m-ai sărutat
Când din „Moși“ ți-am cumpărat
Un flacon de „Ton Sourire“
Și-o cutie de rahat „Hagi Bekir“?...
De ce mi-ai jurat solemn
Pe icoanele de lemn
Și-ai promis lui Dumnezeu

C-ai să mă iubești mereu,
Când tu ne-ai mințit la fel Și pe mine,
Și pe El?...
De ce taci?
Cum?...
Tu nu știi
Că fetița mincinoasă
Chiar când este-așa frumoasă
Și cochetă
Cum ești tu
Vânzătoare la „Bon Gôût“
Nu mai merită să fie
Nici dorită,
Nici iubită,
Nici subiect de poezie
Într-o mică prăvălie
Cu mantouri
Și rochițe
Scoțiene
Și pestrițe?
Nu ți-a fost măcar rușine,
Când știai că n-ai să vii,
Să-mi mănânci două cutii
Cu „praline“,
Alta cu „marons glacées“
Și nu mai știi încă ce
Că tu prea mănânci de toate,
Prea ai pofte asortate!...
Aoleo... și vai de mine!...
Ce să mai fac eu din tine?
Că de ieri nu te iert,
Ba chiar să te și blestem,
Că de tine nu mă tem...
Ce te fac eu nu-i secret
Te fac „cu ou și oțet“
Și, dacă-ar fi să te-ntorci,
Te fac „albie de porci“,
Cum se face-n Făgădău...
Și-apoi rog pe Dumnezeu
Să te facă și mai rău
Decât ce te făcui eu!...

SINUCIDAREA UNUI ANONIM

S-a sinucis un anonim!...
Un „fapt divers“, și-atâta tot...
Căci anonimii, precum știm,
Nu fac nici ei decât ce pot
Unii pleacă,
Alții vin...
Un anonim pe lume mai puțin,
Un mort mai mult în cimitir,
Și bietul om a fost scutit de bir!...
S-a sinucis un anonim...
S-a sinucis, după cât știm,
Într-o mansardă de hotel
Hotel modern, cu ascensor,
Ca mortul să coboare-n stradă mai ușor!...

S-a sinucis fiindcă iubea
Pe cineva...
Pe cine?
Nu se poate spune...
O anonimă ca și el,
Pe care-a vrut să se răzbune,
Probabil, fiindcă-l înșela...
Sau, poate... numai bănuia,
Căci fapta n-a fost confirmată
Nici chiar de anonima arestată.
Interogată,
Judecată,
Și... achitată!...
S-a sinucis un anonim!... Și-atâta tot!...
Povestea lui,
Povestea capetelor cu cucui,
Povestea noastră,-a tuturor,
Povestea anonimilor!...
S-a sinucis un anonim!...
Dar, lucrul nemaipomenit,
Cadavrul lui a dispărut
Ca o cometă-n infinit,
Și n-a mai apărut,
Așa c-anunțul mortuar
N-a mai ieșit nici el de sub tipar...
Și-a doua zi gazetele n-au scris
Nici un cuvânt de bietul sinucis!...
Doar mai târziu, când s-a aflat
Anume ce s-a întâmplat,
Întreaga presă s-a cutremurat!...
Acum, se știe-n mod precis
Că anonimul sinucis
De anonima lui a fost furat,
De teamă să n-o facă de rușine
Când în oraș s-ar fi aflat Exact ce-a fost:
O anonimă care-ncepe bine
Și-un anonim care sfârșește prost!...
Deci anonima cu pricina,
Voind să-și ispășească vina,
L-a dus la ea acasă pe furiș,
Și-n toiul nopții l-a-ngropat
Într-un alcov luxos și parfumat,
În care alți trei sinuciși
La fel, tustrei, tot pentru ea
Îl așteptau pe-al patrulea...
Ba poate chiar pe-al cincilea...
Și-al șaselea...
Și-al șaptelea...
Și-al optulea...
Et caetera... Et caetera...
Și-abia atunci gazetele au scris
Un necorolog cu litere aldine,
Și-au scris solemn
Și grav,
Ca să se știe
De orișicine
Că anonimul sinucis
N-a fost decât o biată jucărie,
Căzută-n gheara altei jucării...

Sau, dacă vreți,
Doi diavoli de copii,
Copii precoci
O fată
Și-un băiat
Ce-au încercat
Să iasă din anonim
Prin acest „fapt divers“ adevărat...
Dar care, vai!... n-a existat
Decât în fantezia mea
Și-a celor care-mi vor ierta
Curajul de-a-i fi convertit
Să mă citească până la sfârșit!...

DIN PERIODICE

PLÂNS

Din nou revăd pădurea în care împreună
Cu tine rătăcit-am în nopțile cu lună
Și banca solitară pierdută-n flori albastre
Pe care-ades stătut-am strângându-ne de mână
Uimiți de sfântă vraje a fericirii noastre.

Azi dragostea ni-i moartă, și banca-i părăsită,
De vântu' rece-al toamnei pădurea-i desfrunzită
Copacii-și clatin vârful și crengile își frâng
Și eu și ea-mbrăca-vom de-acum haina cernită
Pădurea-și plânge frunza și eu dragostea mi-o plâng.

LA MĂNĂSTIRE

Din turla mănăstirii ascunsă după stâncă
Răsunete de clopot vestesc de-nmormântare
Mai triste și lugubre se pierd în depărtare
În văile adânci.

În dosul mănăstirii doi frați o groapă sapă
Abia lovesc pământul. De soare sunt pârliti
În negrele lor rase par umbre și-s slăbiți
De-atâta post. Mănâncă doar pâine și beau apă.

Târziu din mănăstire toți frații ies.
Pe sus, Pe umeri duc sicriul al unui frate mort,
Cu pași mărunți la groapă, în cântece îl port
Și-n urmă-o cruce-nseamnă viața ce-a apus...

În preajma mănăstirii e iar tăcere-adâncă
Sub candelă aprinse se odihnesc de veci
Atâția frați. În vale izvorul cu-ape reci
Mai șopotește încă.

SONET

Cum se deșir din strașina-nvechită
Și picur jos broboanele de ploaie!...
Un paltin tânăr crengile și-ndoiaie
Ai crede că își frânge vreo iubită.
Tăcerea casei-mi pare mai greoaie
Și mă dezgustă viața netrăită
Și fără sens... Pe fiecă clipită
Mai scad din partea vremii câte-o foaie.
Aș vrea să prind a gândului aripă
Să pot s-o țin în loc măcar o clipă,
Să-mi mângâie viața-ntunecată...
Și o aștept... dar nu știu... o să-mi vină?
Mi-e dor de ea... mi-e dor de luna plină
A nopților din vremile de-alt' dată.

CÂNTEC DE DRUM

Când am pornit, știam doar că-i departe
Și-i tare greu de-ajuns unde voiam;
Dar unde-i acel unde nu știam
Căci nu-l găsisem încă-n nici o carte.

Pe drumuri lungi și vechi, bătătorite
De-atâția mulți porniți 'nainte mea,
Am colindat călăuzit de-o stea
Icoana unei lumi întrezărite,

Dar într-o zi o fată bat-o focul
Mi-a-ntors din cale pasul obosit...
Unde-aș fi fost de nu m-aș fi oprit
Și nu mi-aș fi vândut ei tot norocul?...

CÂNTEC DE TOAMNĂ

Toamnă...
Vântul se strecoară
Șuierând pe lângă zid
Și mă roagă să-i deschid
Că-mi aduce vești din țară.
Vești din țară!...
De la cine?
De la ei ori de la ea?
Să mai fie cineva
Ca să-ntrebe și-azi de mine?
Du-te, vântule, grăbește,
Și le spune c-ai aflat
Cum că cel de mult plecat
A murit, nu mai trăiește;
C-ai bătut în lung, și-n lat,
Răscolind întreg pământul
Și că n-ai găsit mormântul
Celui mort, dar ne'ngropat!

ÎN PRIBEGIE

Toamna-mi scutură castanii din grădină și pe cer
Norii strâng de gât pătratul de senin rămas stingher,
Iar în vale, furtunoasă, pe subt țărnul nalt și drept
Trece marea și mă-ntreabă de ce-ntârzii, ce aștept?..

Era tot o zi de toamnă când plecam întâia oară
Să visez sub alte ceruri și să plâng în altă țară.
Să-mi aduc aminte, parcă fu mai ieri când am plecat,
Nu era la gară nimeni... nimeni nu știa din sat...
Ce le pasă lor de unul ce se duce când rămân
Ceilalți toți să-și strângă banii și iubitele la sân?
Ce le pasă dacă unul dintr-ai lor s-a-nstrăinat
Și-o să moară pe-alte drumuri, când femeile din sat
Sunt ca ei și-i fac să uite pe cei morți și când cei morți
Nu se mai strecor în taină pe șosea, pe lângă porți?...
Ce le pasă lor?..
Nici unul dintre cei rămași nu poate
Să cuprindă necuprinsul țărurilor depărtate
Și nici poate-a-și da cu gândul că afar' de satul lui
Mai sunt și-alte sate-n lume cu femei și bani destui...
Și de-o fi să mă-ntorc iarăși, iarăși să mă vază-n sat
N-o să vrea să creadă nimeni că sunt eu că-i cel plecat;
Nimeni n-o să mă cunoască și-ochii reci ai tuturor
Vor privi-ncrunțați streinul poposit în satul lor..
Du-mă, mare, tu ce-alt' dată m-ai purtat de-atâtea ori
De cu ziuă până-n noapte și din noapte până-n zori
Și mi-ai dat să beau otrava dulce-a ducerii-n neștire
Și m-ai legănat în visuri, în extaz și-n nesimțire;
Du-mă iar în zarea-n care tu doar poți să mă mai duci
Și mă-ngroapă-n cimitirul fără flori și fără cruci...

UNUI CÂNTĂREȚ

Îmbătrânești, și versul tău
Îmbătrânește ca și tine;
Cântai odată mult mai bine
Dar astăzi tot ce cânti e rău.

Alt' dată cântecele tale
O lume-ntreagă le-nvăța
Și satul tot te îndrăgea
Dar astăzi cine-ți iese-n cale?

Nu simți cum cântecu-i sfârșit
Și-n țitera dezacordată
Zac moarte pentru lumea toată
Tot ce-ai cântat, tot ce-ai ubit?

CÂNTEC

În ochii tăi ca-n două oglinzi însufletește
Amurgul își răsfrânge privirea-nsângerată

Și ochii tăi sunt roșii ca două flori de mac
Plutind împerecheate pe luciul unui lac.
În ochii tăi amurgul, ușor, pe nesimțite,
Se stinge ca lumina din candela uitată
Și ochii tăi din roșii se-ntunecă și par
Doi ochi tăcuți de sfântă pictați într-un altar.

NIHIL

Din Orientul plin de soare,
De flori,
De fructe aromate
Și de povești neterminate,
Din Orientul plin de soare
Și maladii molipsitoare,
În portul ce-și deschide rada
Ca două albe maxilare
Ce-așteaptă să-și înghită prada
Cotidiană de vapoare
Din Orientul plin de soare
Și din bogata lui risipă
Împrospătată zi și noapte
De ani de zile nu mai vine
Nimic,
Nici flori,
Nici fructe coapte
Și nici tutunul blond de pipă
Stropit cu apă de smochine...
De ani de zile nu mai vine
Nimic din Orient
În zare
Convalescențele marine
Plutesc în ritmuri funerare,
Plutesc aducerile-aminte
Cu legendarele dezastre,
Iar noile presimțeminte
Ce-apar din golurile-albastre,
Schitează în nedumerirea
Necunoscutului din larg
Un gest ce-amână-n veci fantoma
Multașteptatului catarg.
Și grave ca niște Sybile
Ce rătăcesc pe Euxin Rostesc:
Trec zile după zile
Și-argonauții nu mai vin.

ROMANȚA OULUI DE CIOCOLATĂ

Tu ești ce n-a fost încă oul din căte
Ouă vor mai fi,
Tu ești bazarul de surprize pentru Amante
Și copii,
Ești simetria maritimă
A două stridii-mpreunate,
Ești frenezia unui zero
Prins în contururi crenelate,
Ești taina primelor mistere,

Himera primului cuvânt,
Ești spasmul
Lenea și dezgustul
Netălmăcitului avânt
Când panglicele te-nfășoară
Într-un simbol de veselie,
Parcă ești capul lui Othello
Când e bolnav de nevralgie!
În burta ta
Cea mai superbă din pânțele care mint,
Am strecurat în perspectivă
Trei trepieduri de argint,
Trei madrigale inutile din
Patru puncte cardinale,
Trei bibelouri musulmane
Cu Vagi culori orientale,
Trei măști de bronz sculptate-n stâncă:
Mozart, Beethoven și Chopin
Și trei flacoane cu miresme
Occidentale de Guerlain...
În burta ta,
Cea mai superbă din buțile de ciocolată,
Am strecurat trei tamburine,
Trei stampe
Și-un pachet de vată,
Volumele lui „Pirandello“
„Les fleurs du mal“
Și-apoi în van
Am strecurat și trei mimoze,
Patru foteluri
Și-un pian!...
Și te-am purtat ca pe un rege
Prin Lesbos
Roma și Corint,
În iahtul nou cu trei catarguri
De alabastru și argint.
Și te-am împodobit cu panglici
De roz,
De bleu,
De violet,
Ca să pricepi atunci prin tine
Simbolul unui triolet.
Voiam să te ofer Rozinei, cucernic
În iubire, ca o supremă jertfă de sperare
Extras din cupe de cacao!
Dar deodată în tăcerea de spectru verde
A agatei
Un matelot tușea la proră În do majorul Traviatei...
Căci te mâncase el, tiranul, crezând că ești
Ca alte ouă!
Era în anul una mie și nouă sute două' și nouă!...

MOARTEA AMANȚILOR

La marginea apei, cu sălcii și plopi,
Trei gropari, azi-noapte, au săpat trei gropi...
Una pentru mine,
Una pentru tine,
Și-alta pentru cine nu se știe încă,

Fiindcă-a treia groapă este mai adâncă
Decât cele două
Pregătite nouă
Paturi noi în care vom dormi pe veci
Înveliți în umbră și-n cearceafuri reci.
Dar în groapa treia
-Doamne!...
Cine știe
Cu ce mort dormi-vom în tovărășie!
Vai, ce groapă-adâncă!...
Vai, ce groapă mare!...
Parc-ar vrea să-nghită mortul în picioare,
Nu cu floarea-n gură, ci culcat pe spate
Cum l-azvârliră cioclii în eternitate!
Cine-o fi vecinul nostru de-azi 'nainte?
Mort cu mintea-ntreagă sau scrântit la minte?
Vorbăreț ca ploaia?
Arțagos ca vântul? Sau tăcut ca mutul
Mâncal-ar pământul!...
Cine-o să ne țină de urât?
Cu cine
Vom vorbi-mpreună de rău sau de bine
Rudele și-amicii
Care-au să ne-ngroape
Cu „rouge-feu“ pe buze
Și „noir-mat“ pe pleoape?...
Cine-o să ne-ntrebe, ce-am făcut în viață?
Când sfârșirăm piesa?
Dis-de-dimineată, Sau în miezul zilei,
Sau mai pe-nserate,
Sau când bate toaca, noaptea jumătate?...
Cine-o să ne-ntrebe cine-am fost?
Și cine
Va-nțelege-n fine, că Tu cu Mine
N-am fost decât niște anonimi
Și-n lume
N-am plâns niciodată și-am făcut doar glume...
Cine-o să ne-asculte curios să știe
Cum își schimbă-amanții proza-n poezie?
Și cine-și va-nchide ochii de rușine
Că-i vecinul nostru? Cine? Cine? Cine?
Doamne!...
Fă ca-n groapa vecină cu noi,
Nu cumva copita plină de noroi
Să ne strice somnul
Și să ne deștepte
Ca s-o luăm „dacapo“ tot pe-aceleași trepte...
Fă să intre-n groapă, ce ne-a fost mai drag
Poartă fără gratii,
Casă fără prag,
Gură fără lacăt Și inimă, fără
Ornic, să ne-o schimbe oră după oră!...
Și mai fă să intre și dragostea noastră
Dragostea de mâine cu „semn de-ntrebare“
Fiindcă a treia groapă, mai are-o fereastră
Deschisă spre soare
O unică și postumă consolare
Pentru toți amanții morți de surmenare!